

SEVGİ

DÜNYASI

EKİM 2005 SAYI:442 FİYAT: 3.5 YTL

Söyleşi: Nasuh Mahruki ile AKUT üzerine

BEDEN DİLİNİZ KONUŞUYOR

Teslimiyetimiz kime ve nasıl olmalı?

DURU BİR GÖNÜLLE GİDİLİRSE

Aylık Kültürel ve Siyasi Dergi

Cilt: 38 Sayı: 442 Ekim 2005

Sevgi Yayınları Tic.Ltd.Şti. adına
Sahibi ve Genel Yayın Müdürü:
Dr. Refet Kayserilioğlu

Yazı İşleri Müdürü:
Güngör Özyiğit

Yayın Kurulu:
Güngör Özyiğit
Nelda Bayraktar
Özenç Kayserilioğlu
Hale Ürkmezgil

Haberleşme Sorumlusu ve
Okur/Abone İlişkileri:
Kazım Erdemoğlu
0212 250 42 42
0212 252 85 85

Yönetim Yeri:
Aydede Cad. Kıvılcım Ap. No: 4/5
34437 Taksim/İstanbul

Yazışma Adresi:
Sevgi Dünyası P.K. 471 Beyoğlu
34437 Taksim/İstanbul

Baskı:
İnkılap Kitabevi San. Tic. A.Ş. 100.
Yıl Matbaacılar Sitesi 4.Cad. No: 38
Bağcılar/İstanbul

Fiyatı: 3.5 YTL
Yıllık Abone: 40 YTL
Yurt Dışı: 50 YTL

İÇİNDEKİLER

- Duru bir gönülle gidilirse 4**
Dr. Refet Kayserilioğlu
- Teslimiyetimiz kime ve nasıl olmalı? 14**
Ahmet Kayserilioğlu
- A. Nasuh Mahruki ile AKUT üzerine 22**
Nihal Gürsoy
- Beden diliniz konuşuyor 29**
Derleyen: Nelda Bayraktar
- Son bir kez 35**
John Edwards
- Yıldızı parlayan ülke Türkiye 41**
Güngör Özyiğit
- Zihin ve sağlık 45**
Doç. Dr. Şafak Nakajima
- Bu yükü neden taşıyorum? 50**
Anonim öykü

Birliğe ulaş

*Beri gel, daha beri, daha beri.
Bu yol vuruculuk nereye dek böyle?
Bu hır gür, bu savaş nereye dek?
Sen bensin işte, ben benim işte.
Ne diye bu direnme böyle, ne diye?
Ne diye aydınlıktan kaçar aydınlık, ne diye?
Topumuz bir tek olgun kişiyiz, bir tek,
ne diye böyle şaşkınlık olmuşuz, ne diye?
Zengin yoksulu hor görür, ne diye?
Sağ soluna yan bakar, ne diye?
İkisi de senin elin, ikisi de,
peki, kutlu ne, kutsuz ne?
Topumuz bir tek inciyiz, bir tek.
başımız da tek, aklımız da tek. (...)*

Mevlana Celaleddin Rumi

Sevgili Dostlar

Dergimizin kendisini yenilemeye başladığı zamandan beri özel röportajlara da yer vermeye başladığımızı fark etmişsinizdir. Araştırma yazılarımızın, özgün yazılarımızın yanı sıra yer alan röportajlarımızda toplumda hayırlı ve güzel hizmetler veren insanlar ya da sivil toplum kuruluşlarıyla ilgili olarak bilgiler vermeye çalışıyoruz. Dergimiz özellikle sivil toplum kuruluşlarının çalışmalarına çok önem veriyor ve onları toplumumuzun direklerinden birisi olarak görüyor.

Gelişmiş toplumlarda sivil toplum kuruluşları yaptıkları güzel çalışmalarla ve bazen de yerinde yaptıkları müdahalelerle büyük hizmetler görüyorlar. Bu kuruluşlarda gönüllü olarak çalışan insanlar, hiç bir menfaat gözetmezsiniz, zamanlarının bir kısmını seyerek feda ediyorlar. İleri ülkelerde gönüllülerin sayısının da hayli arttığını görüyoruz. Bu konuda yapılan çalışmalar zamanı nispeten daha bol, insanlara yardım etme arzusu çok ve eğitim seviyesi yüksek olan genç insanların gönüllülük hizmetlerine daha fazla talip olduklarını göstermektedir. Bu tarz ülkelerde gönüllü kuruluşlar alternatif çalışmalarla devlete destek olmaktadır.

Ülkeler ilerledikçe, insan kalitesi artacağından dolayı, gönüllü kuruluşlarının sayıları artacak ve ülkeye yapacakları hizmetler de o oranda artacaktır. Böylece bu kuruluşlar yanlış ve haksızca yürüten işlerin karşısında yalnızca tepki mekanizması olarak değil, projeler üreten kurumlar olarak da yer alacaklardır.

Bu sayımızda, yazarlarımızdan Sayın Nihal Gürsoy'un, bu önemli kuruluşlardan birisi olan Akut'u tanıtmak amacıyla Akut'un değerli başkanı Nasuh Mahruki ile yapmış olduğu röportajı okuyacaksınız. Beğeneceğinizi umduğumuz bu röportajda Akut'un ülkemiz için ne büyük bir değer olduğunu göreceksiniz ve Nasuh Mahruki'nin bilenmeyen ilginç yönlerini öğreneceksiniz.

Sonbaharın hüznü ama bizi kışın hızlı ritmine alıştıran şu günlerinde sizlerle buluşacağımız her yeni ayın heyecanını taşıyoruz içimizde. Dergimizde görmeyi arzu ettiğiniz değişiklikleri ya da bizlerle paylaşmayı istediğiniz düşüncelerinizi ve duygularınızı bizlere yazmanızı diliyoruz. Sevgiyle kalın

Sevgi Dünyası

DURU BİR GÖNÜLLE GİDİLİRSE

Dr. Refet Kayserilioğlu

Bütün dinlerin asıl gayesi insanları doğru yola ve Yaratana götürmektir. Din, bu fonksiyonunu yapabiliyorsa faydalıdır ve doğru yoldadır. Bu vasıflarını kaybedip, sadece şekillere ve merasimlere bağlanmakla yetinmişse din vazifesini yapamamaktadır.

Gazetelerde “Kuran okuyan papaz”, diye bir haber çıktı. Herhalde görmüşsünüzdür. Paris’te kaldığı bir pansiyonda in-tihar eden Türk öğrenci Ekrem Gürbüz’ün cenazesine hoca bulunamıyor ve A. Barth isimli bir Hıristiyan papaz Kuran okuyor, ölünün başında. Papazın Kuran okuması bazı dedikodulara sebebiyet veriyor. Gerek kendi dininden, gerekse Müslümanlardan bazı suçlamalar yapılıyor. A. Barth isimli papaz onlara cevaben yaptığı açıklamada çok enteresan sözler söylüyor. Diyor ki: “Bütün dinlerin hepsi insanları doğru yola götürmek içindir ve mukaddestir. Bir Yahudi’ye kendi dinince, bir Hıristiyan’a kendi dinince dua yapıldığı gibi, bir Müslüman’a da kendi dinince dua yapılır. Ekrem Gürbüz Müslüman’dı ve onun başında Kuran okudum.”

Kuran’ı kendine özgü makamla okumasını ise A. Barth şöyle açıklamıştır. “Benim okuduğum Kuran Fransızca’dır ve din okulunda bize kutsal

kitapların nasıl okunacağı öğretilir. Kuran’ın nasıl okunması gerektiğini bilirim. Ve ona uygun olarak okudum. Kuran’ı okurken yanımda Gürbüz’ün yirmi kadar arkadaşı da vardı.”

Bu haberde bizi en çok ilgilendiren husus papazın, bütün dinlerin insanları doğru yola götürmek için olduğunu ifade etmesi ve her dine gereken saygıyı göstermesidir. Taassuptan uzak, temiz bir görüşle söylenilmiş şu sözler insanın gönlüne ferahlık veriyor.

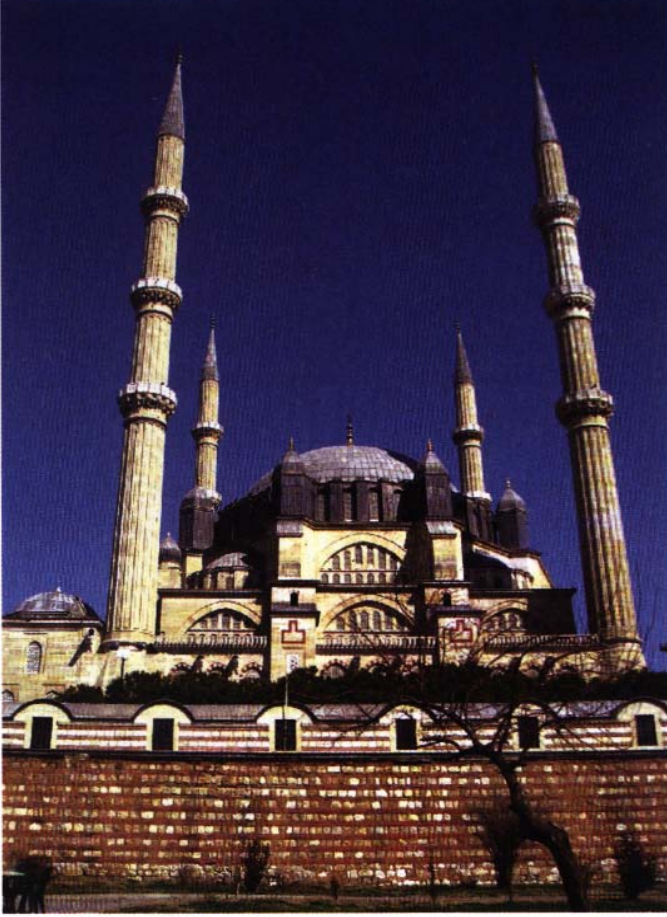
Gerçekten bütün dinlerin asıl gayesi insanları doğru yola, doğruluğa, iyiliğe ve sonra da Yaratana götürmektir. Din, bu fonksiyonunu iyi bir şekilde yapabiliyorsa o zaman faydalıdır ve doğru yoldadır. Yoksa vasıfıarını kaybedip, insanları sadece şekillere ve merasimlere bağlamakla yetinmişse din vazifesini yapamamaktadır.

HIZIR İLE DAĞDAKI ADAM

Şöyle bir hikâye anlatılır. Vaktiyle insanlara doğruluğu göstermek,

iyiliklerin ve sevginin örneğini vermek için, Hızır isimli bir vazifeli, halk arasında dolaşmış. Bir gün Hızır, bir dağdan geçerken bir adamın oradaki bir tepeciğe çıkıp kendisini aşağı bırakıverdiğini ve yuvarlana yuvarlana tepenin eteğine kadar geldiğini, üstü, başı toz içinde kalkıp tekrar tepeye tırmandığını, aynı hareketi böylece birçok ke-reler tekrar ettiğini hayretle görüyor.

Yanına yaklaşıyor ve merakla soruyor: “Ne yapıyorsun sen, böyle arkadaş?” Adam, “Allah’a ibadet ediyorum” diyor. Hızır, ibadetin öyle olmadığını, namaz şeklinde olacağını, bunun için önce aptest alınacağını, sonra şöyle şöyle namaz kılınacağını izah ediyor. Adam Hızır’a teşekkür ediyor. Ve onun tarif ettiği şekilde aptes alıp namaza duruyor. Bu arada Hızır ondan ayrılıp dağın öte tarafına geçiyor. Dağın öte tarafında bir göl varmış. Hızır keramet sahibi olduğu için ruhi kudretlerinin yardımıyla gölün üzerinden yürüyerek geçmeye başlıyor.

Selimiye Camii, Edirne, Mimar Sinan.

Gölün ortasına doğru yaklaşırken arkadan soluk soluğa namaz kılan adamın bağıarak: “Dur! Arkadaş! Namazı unuttum. İkinci rekâttan sonra oturulacak mıydı, yoksa kalkılacak mıydı?” dediğini duyuyor. Fakat Hızır bakıyor ki, adam da kendisi gibi gölün üstünden yürüyerek geliyor.

Yanına yaklaşınca ona diyor ki “Git, arkadaş!... Sen ibadetini nasıl istersen öyle yap.”

Gerçekten mühim olan ibadetin şeklinden ziyade, ibadet esnasında bir insanın aklının ve gönlünün nerede olduğudur. Duru bir gönülle ve sadece Yaratanı düşünerek, O'nun huzurunda küçük-

lüğü bilip boynunu bükerek O'na yalvaran, O'ndan yardım dileyen ve O'na sevgilerini sunan, gerçek ibadeti yapmış ve O'nun hoşnutluğunu kazanmış olur. Yoksa kötülük yolunda koşan bir kimsenin, gönlünde birçok kötü niyetler taşıyarak ibadet etmesi ve ibadet esnasında da ağzı bir takım kelimeleri söyleyip dururken, aklının yine kötülükler veya hiç değilse boş şeyler peşinde koşması, o ibadetin değerini düşürür. Bunun içindir ki, Kuran'da, gönlünden Rablerine yönelenlerin ve O'nun emrine uyanların bütün günahlarının affedileceği bildirilir. Mevlütte de, gönlünden bir kere 'Allah' diyenin, bütün günahlarının güz yaprakları gibi döküleceği söyleniyor.

NİYET MÜHİMDİR

Yapılan her işte olduğu gibi Yaratan'a ibadet etmede de düşünceler ve niyetler mühimdir. İçimizden başka düşünüp, başka duyarken dışımızdan başka görünürsek ve bunu bile bile, belli bir menfaatin temini için ya-

***İnsanlar uyanıyor
artık. Gerçekleri
herkes görmeye
başlıyor. Yalanla,
dolanla adam
kandırma devri
gerilerde kalıyor.
Her yolda iyi
olanlar ortaya
konacak, insanların
hayrına olan her iyi
görüş ve fikir bir
araya gelecek,
insanlar mutlaka el
ele verecektir. Aynı
ayrı yollardan
gelenler bir büyük
yolda birleşmeye
başladılar bile.
Görmüyor
musunuz, her
yanda dünya birliği
için çalışanları?
İnsan sevgisi için,
insan kardeşliği
için yola çıkmış
olanları, dünyadan
harpleri, kavgaları
kaldırmak için
azmetmiş olanları?..***

parsak, yaptığımız işten bize hiçbir hayır gelmez. Böyle iyi niyetli ve temiz düşünceli olmayan bir kimse, belki birçoklarını aldatabilir, ama kendisini ve onu ondan daha iyi bilen yüce idarecileri ve her şeyin üstünde Yaratıcı'ı da aldatabilir mi?

Öyleyse kendi kendimizle mücadele edip niyetlerimizi düzeltmek ve mutlaka doğru insan olmak zorundayız. Doğru olmayanlar bir süre için başkalarını kandırarak bazı menfaatler sağlayabilirler. Ama, ilâhi nizam haksız kazanılandan kimseye hayır getirmez.

Nicelerini bilirim ki, ya kazandıkları parça parça, üze üze onların ellerinden gitmiş ya da evlâtları veya ailelerinin başına gelen felâketler dünyayı onlara zindan etmiştir. Fakat dünyada yaptığı kötülüklerin cezasını çekme, bir bakıma o şahıs için bir yardımdır. Hiç değilse öylece hatasını anlamakta ve Allah'a yönelerek af dilemenin yoluna girmektedir. Mevlâna'nın dediği gibi, "Allah o kötüye her türlü nimeti vermiştir de, Allah'a yö-

nelip yalvarmaması için bir baş ağrısı bile vermemiştir." İşte bazılarını Allah böylece terk eder. Onlar görünüşte nimet içindedirler. Ama aslında yalnızdırlar, huzursuzdurlar ve daha büyük bir karanlığın eşiğindedirler.

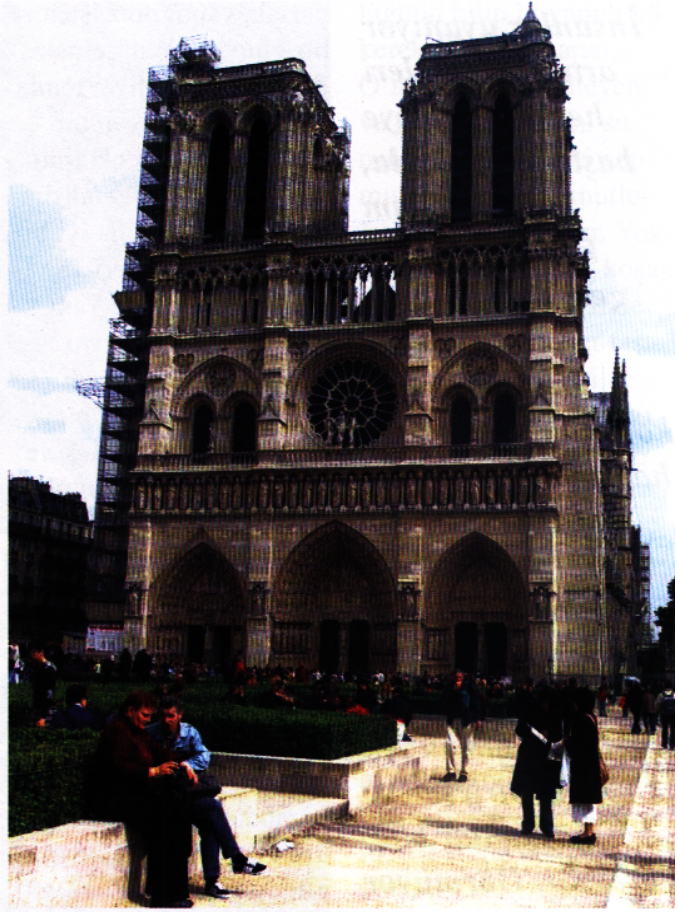
Bir de iyi niyetli oldukları halde bir türlü Yaratıcılarını düşünüp, O'nun sıcaklığını yüreklerinde duyamayanlar vardır. Bunun sebebi İlâhi yardımın onlara ulaşmamış olmasıdır. Yaratıcı el uzatmadıkça, O yardım etmedikçe, biz O'nu düşünemeyiz ve O'nun sıcaklığını, sevgisini yüreğimizde duyamayız. O'nun yardımını kazanabilmek için, önce bu yardıma lâyık olmak gerek. O yardıma lâyık olmak için de, O'nun gösterdiği doğru yolda gitmek icap eder. Bu doğru yol, bizi yükselten, beş basamaklı yoldur. Yani iyi olmak, gerçekten doğru olmak, çalışkan olmak, bilgi peşinde koşmak, insanları, hayvanları, bitkileri ve bütün varlıkları sevmek lâzımdır. O'nun eseri olarak seveceğimiz her şey bizi O'na götürür ve yüceltir.

ÜSTÜN İNSAN HANGİ DİNDENDİR?

Kafası belli fikirlerle şartlanmış, onun dışında hiçbir gerçeği göremeyen bir dindar ahabım vardı. Aslında kötü bir insan değildi. Herkese hizmet etmeyi sever, fakirlere yardım eder, insanları sever ve onların dertleriyle dertlenirdi. Ama onun için insan, yalnız Müslüman olmalı. Onun dışındakileri insandan saymaz, onları cehennemlik şeytanlar gibi görürdü. Bir gün ona dedim ki:

- Bu fikriniz yanlış. Bakın şu ampulü keşfeden, bu elektriği bulan, şu radyomuzu rahat rahat, güzel güzel dinlememizi sağlayan ve Müslüman, Hıristiyan diye ayırt etmeden insanlara büyük hizmetler yapmış olan kimseler vardır. Bunları siz nasıl kötü olarak, kâfir veya cehennemlik olarak niteleyebilirsiniz?

Verdiği cevapta, onların bu işleri, sırf kendi menfaatleri için, para kazanmak için yaptıklarını söyledi. Ona, o ilim adamları içinde nice iyilerin, insanların ıstırapları için nice gözyaşı dökkenlerin ve

Notredam Kilisesi, Paris

bütün dünyanın kurtulması ve yükselmesi için, kafa patlatan veya hayatını tehlikeye atarak mücadeleden kişilerin olduğunu söyledimse de, o inandığı fikrinden dönmek istemiyordu. Nihayet dayanamadım,

- Arkadaş! dedim. Sen nasıl Müslüman oldun? Söylesen bana!..

- Annemden babamdan küçük yaştan itibaren gördüm, öğrendim.

- Peki Hıristiyan bir ailenin çocuğu olsaydın, neyi görüp öğrenecektin?

- Elbette Hıristiyanlığı. Ama "doğru din hangisidir?" diye araştırır ve Müslümanlığı görerek dinimi değiştirir, Müslüman olurum.

Yapılan her işte olduğu gibi Yaratan'a ibadet etmede de düşünceler ve niyetler mühimdir. İçimizden başka düşünüp, başka duyanları dışımızdan başka görünürsek ve bunu bile bile, belli bir menfaatin temini için yaparsak, yaptığımız işten bize hiçbir hayır gelmez. Böyle iyi niyetli ve temiz düşünceli olmayan bir kimse, belki birçoklarını aldatabilir, ama kendisini ve onu ondan daha iyi bilen yüce idarecileri ve her şeyin üstünde Yaratan'ı da aldatabilir mi?

- Bunu kolay kolay yapamazdın ama, farz edelim ki yaptın. O zaman bütün ailenin, akrabalarının, Hıristiyan bir memlekette bulunduğuna göre tanıdığın, sevdiğin bütün dostlarının, alışveriş ettiğin bütün esnafın, bu adam dinimizden döndü diye, sana düşman olduklarını, seninle selâmı, sabahı kestiklerini görmeyecek miydin?

- Evet ama, onlar ne derlerse desinler, ben doğruyu bulmuş, Hak yoluna girmiş olurdum.

- Sen şimdi oturduğun yerden böyle rahat rahat konuşuyorsun. O şartlar içinde olsan soluğun çoktan kesilir, bu lâfların bir tekini bile edemezdin.

- Ederdim.

- Edemezdin, çünkü yapayalnız, ortada kalıverdiğini görürdün. Sen bir toplum içinde herkesin senden yüz çevirip, sipsivri ortada kalmanın acısını tatmadığın için, bunun ne demek olduğunu anlayamıyorsun.

- Durmadım efendim o memlekette. Giderdim bir Müslüman ülkeye.

- Yani sen, karını, çocuğunu, ananı, babanı ve

seni seven herkesi terk edip başka ülkeye gidecektin öyle mi?

- Tabii giderdim. Mademki Hak dinini buldum.”

Baktım ki ahabım kuru iddialara sarılıp gerçeği görmemek için ayak diriyor, ona şöyle sordum:

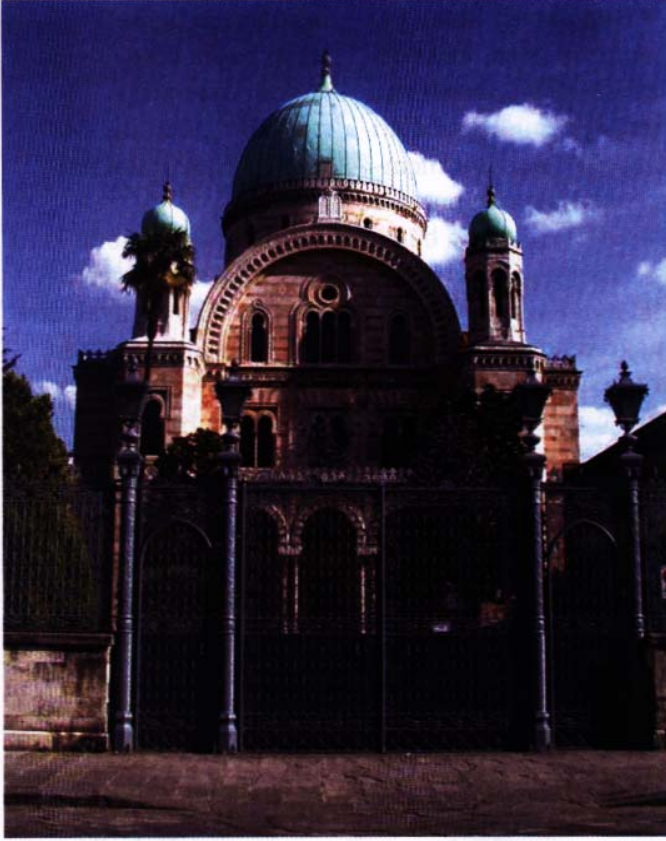
-Bugün dünyada her dinden milyonlarca insan var. Ve milyonlarca da hiç bir dine bağlı olmayanlar var. Bunların yüzde kaçını bir yılda dinlerini değiştirmektedirler? Yüzde birden de çok azı, belki, on binde, ya da yüz binde bir kişi. Bunun sebebi nedir ?

- Efendim bilmiyorlar Müslümanlığı. Bilseler değiştirirler.

- Müslümanlık dünyaya geleli 1400 sene olmuş. Bu kadar zamanda neden kendini duyuramamış? “

- Duyurmuş ama, kâfirler düşmanlıklarından Müslümanlığı kötü göstermişler.

- İşte benim dediğime geldiniz. Her dindar kendi dinine sınıksız sarılmış, onun dışındakini değersiz görüyor. Tetkik etmek lüzumunu dahi duymuyor. Bazı lüzum duyanların da

Sinagog, Floransa

vakitleri buna elvermiyor. Meselâ siz de İncil'i, Tevrat'ı, Budistlerin ve Brahmanistlerin kitaplarını tetkik ettiniz mi?

- Etmedim, buna lüzum da görmedim.

- Gördünüz mü, siz de aynı sözü ediyorsunuz. Halbuki hepsini tetkik edince aradaki benzerliklerin ne kadar çok olduğunu görür, o zaman hiç bir dini kötülemezsiniz.

BİR DİNE NASIL MENSUP OLUNUR?

Hangi dinden olursa olsun bir çocuk, küçük yaştan itibaren ailesinden aldığı telkinlere uyarak bir dini kabul eder ve onu benimser. Ailesi çocuklarının, o dinin törelerine uyan hareketlerini gördükçe alkışlar, takdir eder, onu o yönde teşvik ederler. Yaşı ilerledikçe çocuk için o din, artık

doğruluğu üzerinde münakaşa edilmeyen, her yönüyle mükemmel olan bir dindir. Çünkü bütün büyükleri o dini kabul etmişler ve o dinin yolundan gitmişler ya... Esasen, bulunduğu toplum da onu, bu yönde devamlı olarak destekler. Çünkü asırların biriktirdiği örf, âdet, anane, alışkanlık ve bilgiler hep bu yönde gelişmiştir. Öyleyse, bir Müslüman çevrede doğup büyüyen bir çocuk için Müslüman olmak, zor değildir, çok kolaydır ve hattâ bir bakıma zorunluluktur. Aynı şekilde Hıristiyan, Musevi, Hindu, Budist veya diğer başka bir dine mensup olan çevrelerde yetişen çocuklar için de aynı kolaylık ve aynı zorunluluk vardır. Bugünkü dünya şartları içinde ise, insanların din değiştirmeleri, doğru dini aramaları ve bulmaları kolay değildir. En büyük zorluk ise böyle bir arayışa ihtiyaç duymayışlarından gelir. Hem doğru din arayışına ihtiyaç duyulmaz, hem de çoğu kişinin buna, ne imkânı, ne de zamanı müsaittir. Öyleyse, dinini

Kendi kendimizle mücadele edip niyetlerimizi düzeltmek ve mutlaka doğru insan olmak zorundayız. Doğru olmayanlar bir süre için başkalarını kandırarak bazı menfaatler sağlayabilirler. Ama, ilâhi nizam haksız kazanılandan kimseye hayır getirmez. Nicelerini bilirim ki, ya kazandıkları parça parça, üye üye onların ellerinden gitmiş ya da evlâtları veya ailelerinin başına gelen felâketler dünyayı onlara zindan etmiştir.

değiştirmediyerek hiçbir kimseyi ayıplamak hakkına sahip değiliz. Ve bugünkü dünyada bunun gereği de yoktur. Tatbik imkânı ise hiç yoktur. Bugün insanlara düşen gerçek insanlık ödevi, herkesi kendi dininde serbest bırakıp, onları oldukları gibi anlamaya ve sevmeye çalışmaktır.

DİN İNSANA NE KAZANDIRIR?

Dinler ilâhî âlem tarafından, Yaratan'ın izniyle, insanları doğru yolda ve yükselme yolunda yürütmek için konulan kaide-ler topluluğudur. Doğru bir din, insanı iyi yapar, dürüst yapar, riyadan, haksızlıktan, ikiyüzlükten, başkasının rızkını elinden almaktan alıko-yar. Doğru din, insanı çalışkan yapar, temiz ve tertipli yapar. Doğru din,

insanı bilgi peşinde koşmaya sevk eder ve nihayet doğru din, insanı diğer insan kardeşlerini sevmeye, Allah'ın kullarına ve bütün eserlerine saygı duymaya götürür. Yaratan'a olan inancını ve sevgisini, O'nun eserlerine göstereceği sevgiyle ve ilgiyle belirtmeye sevk eder. Bunları yapmayan, müntesiplerine (bağlı olanlara) bunları yaptırılmayan bir din doğru din değildir. Eğer bir dinin prensiplerinde bunlar fazlasıyla var da, o dini uygulayanlar ve gösterenler bunları yapmıyorsa ve gerçekleştirmiyorsa, o din onlara hayırlı olmuyor demektir. Dolayısıyla o dindarlar da, dinlerine dosdoğru olarak uymuyorlar, hata ve yanlış içinde bulunuyorlar demektir.

Bir başka din düşün-

lim ki, ondaki esaslar şu yukarıda saydığımız doğruları tam vermemiş olsun, ama o dine bağlı olanlar kendi akıl ve gayretleriyle o doğruları bulup, uygulamaya yönelmiş bulunsunlar, burada o insanlar, en hayırlı yolda olmuş olmazlar mı? Sadece bir dinin مراسمlerini yerine getirmek insanı kurtarır mı?

Müslümanlık elbette üstün bir dindir; ama bugün Müslümanlığı tatbik edenlerin yüzde kaçını iyi- dir, doğrudur, hak yemeyendir, çalışkandır, yaptığı işi en mükemmel şekilde yapmak için uğraşandır? Yüzde kaçını bilgi peşinde koşan, insan kardeşini seven, Allah'ı gerçekten, yürekte seven- dir? İşte böylece mühim olan sadece Müslüman olmak değil, sadece namaz kılma, oruç tutma da

Budist Tapınağı, Japonya.

değildir. Müslümanlığın istediği şekilde üstün insan olmaya çalışmaktır.

TAASSUP ZİNCİRİNİ KIRMAK LÂZIMDIR

Taassup (bağnazlık), yalnız kendi inandığını, yalnız kendi doğru bildiğini doğru kabul edip, onun dışındakilerin hepsini kötölemek, karalamak, kendi inanç ve düşüncesinden gayrisine hayat hakkı tanımamaktadır. Böyle bir tutum, bir

din adamında da olabilir, bir ilim adamında da olabilir, herhangi bir ideolojinin takipçisinde de olabilir. Her kimde olursa olsun, zararlıdır, gelişmeyi ve ilerlemeyi önleyicidir. Yeniye ve güzele değil, geriye ve eskiye dönmüktür. Halbuki hayat devamlı ileriye gitmekte, devamlı değişmekte, yeni düşünceler ve yeni buluşlarla daima gelişmektedir. İşte taassup bütün bu ileriliğe ve gelişmeye

zincir vurduğu için zararlıdır, kötüdür, terk edilmesi, kırılması gereklidir. Ne ilimde ne de dinde taassup ne sahibine ne de başkasına asla bir fayda getirmez. O bakımdan ayıplanacak, kötülenecek bir tutumdur.

ÜSTÜNLÜK NEDİR?

Üstün insan, insanlara faydası olan, hayırlı bir insandır. O, iyinin ve doğrunun peşindedir. Üstün insan, hak yemez, bi-

Yaratan'ın yardımını kazanabilmek için, önce bu yardıma lâyık olmak gerek. O yardıma lâyık olmak için de, O'nun gösterdiği doğru yolda gitmek icap eder. Bu doğru yol, bizi yükselten, beş basamaklı yoldur. Yani iyi olmak, gerçekten doğru olmak, çalışkan olmak, bilgi peşinde koşmak, insanları, hayvanları, bitkileri ve bütün varlıkları sevmek lâzımdır. O'nun eseri olarak seveceğimiz her şey bizi O'na götürür ve bizi O'na doğru yüceltir.

lâkis kendi hakkından başkalarına fedâ eder. Üstün insan, kardeşlerini ve vatandaşlarını sırf kendi çıkarı için yalanlar söyleyerek yanlışa sevk etmez. Üstün insan, kardeşini karanlıkta, gerilikte, zulmette, sefâlette ve cehâlette bırakmaz. Üstün insan işini nâmus bilir. Yaptığı işi heyecanla yapar ve en mükemmel bir şekilde başarmak için çırpırır. Üstün insan, daima bilgi peşinde koşar, üstün insan, insan kardeşlerini sever... Yaratan'ını sever, O'nun varlığını idrak eder ve O'nun yolunda gitmenin, O'nun emirlerini yerine getirmenin en büyük fazilet (erdem) olduğunu bilir. Şunu gayet iyi bilelim ki, hangi din, hangi prensip, hangi ideoloji ya da hangi yol, bir insanı üstün insan yapıyorsa, işte gerçek üstün yol onun gösterdiği yoldur.

YOLLAR BİRLEŞECEK

İnsanlar uyanıyor artık. Gerçekleri herkes görmeye başlıyor. Yalanla, dolanla adam kandırma devri gerilerde kalıyor. Yalancının mumu sönmeye

başladı. Bilelim ki, çok kısa bir zaman sonra dünyada en çok lânetlenecekler, kendi çıkarı için yalan söyleyenler, adam kandıranlar, insan hakkı yiyenler olacaktır. Her yolda iyi olanlar ortaya konacak, insanların hayrına olan her iyi görüş ve fikir bir araya gelecek, insanlar mutlaka el ele verecektir. Ayrı ayrı yollardan gelenler bir büyük yolda birleşmeye başladılar bile. Görmüyor musunuz, her yanda dünya birliği için çalışanları? İnsan sevgisi için, kardeşlik için yola çıkmış olanları, dünyadan harpleri, kavgaları kaldırmak için azmetmiş olanları?..

Doğru ve büyük bir ideale yürekten inananlar, heyecanla o idealin peşinde koşanlar çok kısa bir zamanda mutlaka gayelerine ulaşırlar. Hiçbir engel, onları yollarından alıkoyamaz. Çünkü hiç bir sıkıntı ve ıstırap onlar için engel değildir. Hayrı ve gerçeği görenlerin, doğru yolda olanlara süratle katılmalarının ve heyecanlarını artırmalarının zamanı geldi artık.

TESLİMİYETİMİZ KİME VE NASIL OLMALI?

*Aramızda yaşayan birilerine veya bir öğretiye,
ya da öte âlemden bir varlığa akıl, mantık,
bilgi ve düşünce işe karışmadan kayıtsız şartsız
“kör teslimiyet”le inanmanın yol açtığı dramlar
dünyamızda sürekli yaşanıp duruyor.
İnsanı sinsî sinsî kişiliksizleştirmeye, bireysel
karar verme yetisini köreltmeye, emir kulu
düzeyinde donmuş bir hayata götüren bu yanlış
teslimiyet davranışları
kişisel dramları çok aşan toplumsal
felâketlere de neden olurlar.*

Ahmet Kayserilioğlu

TANRI KONUŞUYOR!..

1960'lı yıllarda bir gün ağabeyim Dr. Refet Kayserilioğlu'nun Tak-sim Lamartin Caddesi'ndeki muayenehanesindeyiz. Medyum bir hanım ile annesi öte âlemden aldıkları mesajların değerlendirilmesi için ağabeyimden ricada bulduklarından dördümüz bir aradayız. İddiaları müthiş: Doğrudan Yaradan'dan bilgi aldıklarını söylüyorlar. Celseye geçmeden önce o zamana kadar aldıkları bilgileri inceliyoruz, sıradan günlük sözlerin ötesinde bir şey göremiyoruz. Medyumun ve annesinin manevî bilgilerini; dinsel, ruhsal birikimlerini de ince sorularla kontrol ediyoruz. Hiçbir ön hazırlıklarının olmadığını; bu celselerden önce insanlık ve insanlığın sorunlarıyla ilgili kayda değer hiçbir uğraşlarının bulunmadığını öğreniyoruz. Gelen bilgileri değerlendirecek, onu geçmişteki kutsal bildirimlerle kıyaslayabilecek bir birikimleri yok. Ayrıca "Biz insanlığın dertleriyle hiç yanıp yakılmadan, hiçbir ön çabamız olmadan, hangi planla bu göreve seçilebildik ki?!.." diye soracak bir bilgeliğe de sahip değiller.

Daha önceki yıllarda hocamız Dr. Bedri Ruhselman'ın yaptığı ve daha sonra ağabeyimin başkanlığında Metapsişik Derneği'nde kendi yaptığımız obsesyon (musallat olma, yakasını tutup bırakmama) deneylerinden iyice biliyoruz ki, medyumları bu ruhsal tuzaklardan, prangalardan kurtarmak sabır ve incelik isteyen ustalıkla bir iş. Öyle açıkça gerçeği ortaya döküverirsek kaş yaparken göz çıkarabiliriz. Bu nedenle

ön incelemelerimizle belli bir sonuca varmakla beraber hiçbir peşin kanaat belirtmeden doğrudan celseye geçmeyi yeğliyoruz. Aksi halde medyumun obsesyon varlığının kucacağına daha çok iteçeğimizin farkındayız.

Medyum Hanım transa geçip Tanrı'dan aldığını sandığı bilgileri sözlü olarak aktarmaya başladığında, gelen varlığın Yaradan edasıyla yüksekte konuştuğunu, ama ne lisa, ne de içerik olarak sıradışı bir değere sahip bulunmadığını görüyoruz. Yine de ince tekniğin gereği olarak, ne onaylama ne de itiraz davranışında bulunmadan sessizce olayı akışına bırakıyoruz. Böylece dakikalar ilerlerken Doktor Bey'in çalan telefona cevap vermek için iç odaya gitmesini fırsat bilerek, gelen varlığa bir soru yöneltiyorum:

- Kişiliğinizi kanıtlamanız için bize bir delil lütfeder misiniz?

- Ne gibi?

- Örneğin şu sehpayı havaya kaldırırsanız?..

Ben parapsikolojik bir olay görmek için hiç değil, sadece varlığın gerçek dışı kişiliğini ortaya koyup medyum ve annesini gafletten kurtarmak için böyle bir talepte bulunuyorum. Ama varlık akıllı. Yaratan kimliğinden hiç vazgeçmeden cevabı yapıyor:

- Ben kanunlarımın dışına çıkmam!..

Akıllıca bir cevap ama, ben de bu konuda cahil değilim. Hem parapsikoloji tarihinden, hem kendi deneylerimizden bazı bedensiz varlıkların maddeye hükmettiklerini, masaları el dokunmadan havalandırdıklarını biliyorum. Bu ne-

İlâhî misyonun delili; ancak ve ancak rengiyle, tonuyla, diliyle ve hepsinden önemlisi bir cümlede bin bir anlam taşıyan, birbiriyle uyumlu, insana ve insanlığa yücelikler sunan ilâhî mesajlar olabilir. Bunları derinliğine iyice inceleyerek, akıl ve mantığımızla iyice tartarak, doğruluğunu deneyimlerimizle yaşayarak, eski kutsal metinlerle ilişkilendirerek ilâhî misyona karar verebiliriz. İnsanlığın başlangıcından beri gülyüzlü iyilik habercileri aracılığıyla gelen bilgilerde, o devrin koşullarına göre değişen davranış yöntemlerinin yanı sıra, Yaratan'ın değişmeyen ahlâk kuralları da tekrarlanıp durmuştur.

denle karşı cevabımda gecikmiyorum:

- Ama sizin emrinizde olması gereken öte âlem ruhlarının bir kısmı masaları havalandırıyorlar. Ben kendi gözümle gördüm. Dolayısıyla bu, kanun dışı bir olay değil ki?!..

Cevabım medyum hanımda bomba etkisi yapıyor, koltukta çırpınmaya, derin nefesler, horultular çıkarmaya başlıyor. Bu trajik görüntülere rağmen ben, medyumda bir uyanış oluyor sandığımdan huzur içinde bekliyorum. Hanım biraz sakinleşiyor ve beni çok şaşırtan bir yargısını heyecanla ve yüksek sesle dile getirip uyanıyor:

- Bu defa gelen Yaradan değil, şeytandı!..

Tuzağın dehşetini görüyor musunuz? Kendisini Yaratan olarak kabul ettirmiş uyanık varlık, aksi tesadüflere, açık düşmelere karşı önlemini peşinen almış. Daha önceki buluşmalarında, medyuma, dikkatli olmasını, bazen kendisi yerine şeytanın da gelebileceğini öğütlemiştir. Bu durumda varlığın işi çok ko-

laylaşıyor. Durum iyiye giderse Yaratan olduğu pekişecek, aksi durumlarda da "O Şeytandı" diyerek yakasını kolayca kurtarabilecek!..

Medyum hanıma, sanki sütün pastörize edilmesi, bir kaynar suya, bir buzlu suya peş peşe sokularak mikropların öldürülmesi gibi kâh Tanrı'yla, kâh Şeytan'la buluşmanın mümkün olmadığını anlatmaya, bu tuzaktan kurtulmasını sağlamaya çalışıyor, Kuran'ı Kerim'deki şu âyeti de hatırlatıyoruz:

"Şeytanların kime inceğini size haber vereyim mi? Onlar her günahkâr yalancıya inerler. O yalancılar (şeytanlara) kulak verirler, çokları da yalan söylerler. (26/221-223)"

Kendisini yalancı, günahkâr saymaya çağına göre şeytanla bir buluşmasının olamayacağını, bir tezgâha düştüğünü, Yaratan'ın yalan dolanla işi olmadığından, gelen varlığın onu aldattığını anlatmaya çalışıyoruz. Görüşmelerimiz devam etmediğinden beraberliğimizin ve sözlerimizin onlarda ne gibi etkisi ol-

duğunu bilmiyoruz. Ancak bildiğimiz bir şey var ki, kurnaz varlıklar, medyumlarını, birlikteliklerine engel olacak kişilerden alabildiğince uzak tutacak mizansenler hazırlarlar. Sadece, gerçekten aydınlanmak ve ciddi şekilde kurtulmak isteyen obsesyona uğrayan medyumlar bu mizansenlere direnip uyarı kanallarını açık tutabilirler. “Alan razı, satan razı” durumlarında, yani kendilerine bir makam, bir rütbe verilmesinin ayrıcalığını kaybetme, yalnız kalma korkusundaki medyumlar uyarılara kulak tıkayıp gelen varlığın uydusu olmayı sürdürürler. Böylece tehlikeli uçurumlara kendi ayaklarıyla koşarlar. Obsedör varlığın mantıklı, mantıksız; bilgili,

“The Annunciation” The Hermitage, St. Petersburg, Giovanni Lanfranco.

bilgisiz her emrini uygulayarak, bazen akıl hastalığına kadar gidecek felâketlerle bile karşılaşabilirler.

“HADDİNİ BİLDİR!..”

Söz buraya gelmişken doktor ağabeyimin obsedör bir varlığın kıskırttığı bir hastasının saldırısına uğradığı olayı nasıl hatırlamam?!.. İşin kötüsü, saldırgan kişi benim bir meslektaşım, arkadaşım. Bazı ruhsal sıkıntıları dolayısıyla, ağabeyimin hipnoz tedavilerine uzun zaman gitmiş ve oldukça iyileşmişti. Ne var ki çok eski zamanlarda ona musallat olan, kancayı takan bedensiz varlık, onun bu iyileşme dönemini fırsat bile rek, adım adım tekrar içinden seslenmeye başlamıştı. Bunlara kulak vermeme si, sonunun iyi olmayacağı uyarılarıma rağmen, kendisine övücü sözlerle, yüce görevler vadeden varlığın sözleri gönlünü yelpazelediğinden, akıl ve mantığını kullanmadan bu boş lâfların peşinden gitmeyi sürdürüyordu. Hipnoz tedavisiyle iyileşmesinden bir iki yıl sonra bir gün “Uzun zamandır Doktor Beyi görmüyorum. Hem özledim, hem de teşekkürlerimi tekrarlayayım” düşüncesiyle muayenehanenin yolunu tutuyor. Vasıttadan inip yürümeye koyulunca içindeki hınzır ses başlıyor abuk sabuk konuşmaya:

- Sen doktora teşekkürü gidiyorsun ama, onun ne yaptığından hiç haberin yok.
- Ne yaptı ki?
- Çok kötü bir şey yaptı. Senin sevdiğin kız var ya işte onu ayarttı.
- Vay canına, öyleyse gitmem ona.

Hız. İbrahim'in, kendisine alıştırıldıktan sonra öldürüp Yaratan'ın gücüyle diriltilen 4 güvercin gibi mucizeler; gönül erlerinin dönülmez yola çıkmaları için bir start tabancası görevi görmektedir.

- Ne demek gitmem. Esas şimdi gideceksin ve ona haddini bildireceksin!!!..

Arkadaşımın içsel konuşması böyle ama, akıl mantık çalışması hak getire. “Sevdiğim kız doktor bir kere bile görüp tanıdı mı ki, ona böyle bir yanlışı yapabilirsin. Bu ses ne kadar da saçmalıyor” diyecek bir gündeme sahip değil. “Akıl” torbada. Piyasada sadece “Kör teslimiyet” var.

Diyeceksiniz ki, “Bu kadar detaylı içsel konuşmayı nereden biliyorsun da böylesine net bir şekilde aktarıyorsun?” Kuşkusuz müneccim değilim. Ağabeyime yapılan saldırı olayının epeyce sonrasında, arkadaşımın bin pişmanlıkla bana uğrayıp yaptığı özür konuşmasından biliyorum bunları...

Her neyse, arkadaşım artık teşekkür için değil, hesap sormak için gidiyor muayenehaneye. İçeri girer girmez Dokto beye ilk hitabı şöyle oluyor:

- Konuş!..

- Neyi konuşayım?!..

- Sen bilirsin, konuş diyorum sana!..

Doktor bey, gözü dönmüş hastasının içinden geçenleri nereden bilsin de savunma önlemleri alabilirsin. Zaten buna zaman tanıyan da yok. Arkadaşım ok gibi fırlıyor, Doktor beye fiziksel anlamda saldırıyor. Allah'tan bağışmanın, devrilen sehpa ve sandalyelerin gürültüsünü duyan hastalar imdada yetişiyor da onu daha kötü durumlara düşmeden, zıvanadan çıkmış hastasının elinden kurtarmayı başarıyorlar.

KISSADAN HİSSE

Aramızda yaşayan birilerine veya bir öğretiyeye, ya da öte âlemden bir varlığa akıl, mantık, bilgi ve düşünce işe karışmadan kayıtsız şartsız “kör teslimiyet”le inanmanın böyle kişisel dramları dünyamızda sürekli yaşanıp duruyor. İnsanı sinsi sinsi kişiliksizleştirmeye, bireysel karar verme yetisini köreltmeye, emir kulu düzeyinde donmuş bir hayata götüren bu yanlış teslimiyet davranışları kişisel dramları çok aşan toplumsal felâketlere de neden olurlar. Hz. İsa, halkı fikri esarete mahkûm edip onların doğru yolu bulmasını engelleyen Yahudî din adamları-yazıcıları, ferisîleri İncil’de ne acı dille yerer:

“Lâkin, vay başınıza Yazıcılar ve Ferisîler, ikiyüzlüler. Çünkü siz göklerin melekûtunu insanların yüzüne kapatıyorsunuz; zira kendiniz girmiyorsunuz, girenleri de bırakmıyorsunuz ki girsinler... İnsanlara dıştan iyi görünürsünüz, fakat içten ikiyüzlülük ve fesatla dolusunuz. (İncil Matta 23/13 ve 28)”

Geçen sayımızda, İsa’nın lânetlediği bu kör kılavuzların, çağımızda da nice toplu felâketlere neden olduğunu anlatmıştık. Örneğin: 18 Kasım 1978’de Jim Jones gibi birinin tutarsız manevî vaatlerine kanan 911 kişinin akıl ve mantık dışı toplu bir cinnetle siyanür içerek topluca intiharları, yanlış teslimiyetin kişisel ve toplumsal nice felâketlere sürüklediğinin örneklerinden sadece biridir.

Hele bir de adım adım yaklaşmakta olduğumuz topluca yaşayacağımız bir Deccal, bir Anti-Mesih fenomeni var

ki, “kör teslimiyet”in o dönemde dünya çapında yapacağı büyük yıkım ve kıyımın yanında şimdiye kadar yaşananlar belki hatırlanmayacak bile!..

DELİL VE MUCİZELERİN AMACI

Tanrı’yla konuştuklarını sanan anne-kız olayında sehpanın kaldırılması teklimi varlık onaylayıp gerçekten havalandırsaydı tutumum ne olurdu, belki merak eden bulunur. Fizik medyumluklarda benim de tanık olduğum böyle fenomenler yaşanmıştır. Yani mümkün. Sehpa gerçekten havalansaydı, medyum hanım ve gelen varlığın böyle fiziksel bir güce sahip olduklarına kanaat getirirdim. Ama hepsi o kadar. İlâhî bir misyona inanabilmem için böylesi delillerin bin katı gerçekleşse, örneğin dağlar yerinden oynasa, tepeler dümdüz olsa bile asla bunları yeterli bir kanıt olarak kabul etmezdim. İlâhî misyonun delili; ancak ve ancak rengiyle, tonuyla, diliyle ve hepsinden önemlisi bir cümlede bin bir anlam taşıyan, birbiriy-le uyumlu, insana ve insanlığa yücelikler sunan ilâhî mesajlar olabilir. Bunları derinliğine iyice inceleyerek, akıl ve mantığımızla iyice tartarak, doğruluğunu deneyimlerimizle yaşayarak, eski kutsal metinlerle ilişkilendirerek ilâhî misyona karar verebiliriz. İnsanlığın başlangıcından beri gülyüzlü iyilik habercileri aracılığıyla gelen bilgilerde, o devrin koşullarına göre değişen davranış yöntemlerinin yanı sıra, Yaratan’ın değişmeyen ahlâk kuralları da tekrarlanıp durmuştur. Topyekün inceleyince her birinin, birbirini destekleyip ta-

mamlayan, aynı yapının unsurları olduklarını, biri yıkılırken, diğerine temel vazifesi gördüğünü anlarız. Delil ve mucizelerle değil, ancak bunları görüp anlayarak O'nun katından geldiğine karar verebiliriz. Nitekim Hz. Muhammed döneminde Kuran âyetlerini duyan gönlü açık Yahudi ve Hıristiyan bilgileri eski bilgileriyle kıyaslayarak: "Bunlar da Tanrımızın Katından" diyerek gözyaşları içinde sevince garkolmuşlardı.

MUCİZELERİN İKİ TÜR İŞLEVİ VAR

Peki bu durumda delil ve mucizeler inancımızın temelini oluşturmayacağına göre peygamberlerin bunları insanlara sunmasının anlamı nedir diye sorabilirsiniz. Kutsal Kitapları inceleyince bunların iki tür işlevi olduğu sonucuna varabiliriz. Örnek yerindeyse bardağa akan ilk damla ve bardağı silme dolduran son damla gibi iş görüyorlar. Mucizeler; ilâhi mesajla ilk karşılaşan kişilere, sözlere kulak vermeleri, kıymet vermeden çekip gitmemeleri, mesajlar üzerinde durup düşünmeleri için bir ilk ateşleme, ilk damla görevi yapar. Gerisi kişinin niyetine, gayretine, aklına, mantığına, bilgisine kalır. Bir de zaten O'nun yoluna başkoymuş peygamber ve yardımcılarının gönüllerinin yatışması ve dönülmeyen son kararı vermeleri için gösterilen mucizeler var. Bunlar da kabın silme dolmasını sağlayan son damla görevi yaparlar. İşte Hz. İbrahim'in, kendisine alıştırdıktan sonra öldürüp Yaratan'ın gücüyle diriltilen 4 güvercin ve İsa'nın Havarilerine gökten indirilen sofraya mucizeleri; gönül erleri-

nin dönülmez yola çıkmaları için bir start tabancası görevi görmektedir. Artık onlar için tek çare, tek yol; Yarıdan'a teslim olmak ve O'nun çizdiği yolda insan kardeşlerine hizmet için azimle yürümektir.

Sadece delil ve mucizelerle, kerametlerle inanmak isteyen düşünce tembelleri, şimdi bizlere çok yaklaşmış olan "Din Günü" sürecinde büyük tehlikelerle karşı karşıyadırlar. Namazın her rekâtında sürekli tekrarlanan Fatiha Suresinde "Maliki yevmiddin" (Din Günü'nün Sahibi) denerek o gün aralıksız hatırd tutulmaya çalışılır. "Din Günü" nün kıyametten önceki bir gün olduğu matematik olarak kesindir. Çünkü Kuran'da Hicr Suresinde İblis, Yarıdan'ın ona insanları yoldan çıkarmak için "Din Günü"ne kadar verdiği süreyi azımsar ve süreyi uzatmak için sonraki bir gün olan "Kıyamet Günü"ne kadar izin verilmesini talep eder. Din Günü, Kıyamet'ten epeyce önce dünyada yaşanacak ve sonrasında gerçek "Milenyum"a, iyilik dolu uzun dünya cenneti sürecine girecektir insan oğlu. Bu, Yarıdan'ın Tevrat'da, Zebur'da, Kuran'da (21/105) sürekli yinelediği değiştirilemez bir vaaddir. Din Günü sorgulamasından sonra yaşanacak bu döneme ancak hak edenler ulaşacaktır. Din Günü sürecinde sürçmemek, kötülük için birleşmişlerin kervanına katılmamak için bugünden çok uyanık olmamız; doğruyu yanlıştan ayıracak bilgilerle donanmamız, gönlümüzü arıtmamız gerekiyor. İncil'de Hz. İsa'nın dünyaya ikinci gelişi sürekli tekrarlanır. Hattâ onun in-

Mucizeler; ilâhi mesajla ilk karşılaşan kişilere, sözlere kulak vermeleri, kıymet vermeden çekip gitmemeleri, mesajlar üzerinde durup düşünmeleri için bir ilk ateşleme, ilk damla görevi yapar. Gerisi kişinin niyetine, gayretine, aklına, mantığına, bilgisine kalır. Bir de zaten O'nun yoluna başkoymuş peygamber ve yardımcılarının gönüllerinin yatışması ve dönülmeyen son kararı vermeleri için gösterilen mucizeler var. Bunlar da kabın silme dolmasını sağlayan son damla görevi yaparlar.

sanların beklemekten yorulup usandığı ve ümitsizliğe kapılıp işi oluruna bıraktıkları bir dönemde, “Hırsız Gibi” gizlice geleceği söylenir. Hz. Muhammed’in gerçek sözlerinde ve Kuran âyetlerinde de ikinci geliş onaylanır. Ancak her zamanki gibi düalite (ikilik) yasası yine gündemde olacak tezin karşısında, antitezi de bulunacak; Hz. İsa’nın karşısına kötülerin elebaşısı, kudretlerle donatılmış bir kişi Deccal (Anti Mesih) dikilecektir. Hz. Muhammed; insanları şaşkırtacak, doğru yoldan çıkartacak olan Deccal’ın “Ölüleri Diriltmek” hünerine sahip olacağını söylemektedir. Sınavın büyüklüğünü görüyor musunuz? Bir tarafta İlâhî hikmetler, O’nun katından sözlerle ortaya çıkan O’nun sözcüsü; diğer tarafta, hiçbir doğru bilgi, doğru davranış ortaya koyamayan, ancak kudretlerle gözleri kamaştırıp ve yandaşlarını dünya nimetlerine boğan bir Yalancı, bir Anti Mesih. Ve o Deccal “Ben Allahım” diye de iddialar ileri sürecektir. Onun sadece mucizelerine, harikalarına bakıp, bir insanın ve hiç kimsenin Allah olamayacağı-

nı düşünüp taşınmadan hemencecik onun peşinden koşanlar, Din Günü sürecinin sonunda, gelmiş geçmiş tüm insanların yeryüzünde sorguya çekileceği Rahman ve Rahim olan Allah’ın Gününde, yani Din Günü sorgulamasında, belâlar çukuruna düşecek olanlardır. Nitekim Hz. İsa İncil’de, bu din günü sürecinde Deccal ve benzeri birçok yalancı yol göstericinin ortaya çıkarak harikalar göstereceklerini, mümkünse O’nun yoluna baş koyanları bile saptırabileceklerini uyararak bildirmektedir. Doğruyu eğriden ayırmak için içi boş yaldızlı sözlere, gösterilen harikalar ve mucizelere değil, davranışlara bakılması gerektiğini, “Onları meyvelerinden tanıyacaksınız” özsözüyle vurgulamaktadır. Gerçek inanç ve teslimiyetin mucize ve keramet sahiplerine değil; Hepimizi Sevgisinden Vareden’e ve O’nun değişmeyen ahlâk prensiplerine olması gerektiğini bu söz açıkça ortaya koymaktadır.

Bu hayatî önemdeki “Teslimiyet” konusuna gelecek sayılarımızda devam edeceğiz.

Ali Nasuh Mahruki ile AKUT üzerine

DAĞLARDAN GELEN GÖNÜLLÜ KURTARICILAR

Özellikle 17 Ağustos depremi sonrasında gerçekleştirdikleri arama/kurtarma çalışmaları ile gündeme gelen AKUT'un kurucularından ve örgütün şu anki başkanlığını yürüten Ali Nasuh Mahruki ile AKUT'un oluşum süreci, faaliyetleri ve amaçları üzerine görüştük.

Nihal Gürsoy

ALİ NASUH MAHRUKİ

21 Mayıs 1968'de İstanbul'da doğdu. İlk ve orta eğitimini Şişli Terakki Lisesi'nde tamamladı. 1992 yılında Bilkent İşletme Fakültesi'nden mezun oldu. Dağcılıkla, 1988 yılı sonlarına doğru, üç yıl boyunca başkanlığını yaptığı Bilkent Üniversitesi

si Doğa Sporları Topluluğu'nda (DOST) tanıştı. Kitapları var. Yazar, fotoğrafçı ve profesyonel sporcu. Dağcılık, macaracılık, yamaç paraşütü, aletli dalış, motor sporları, yelken ve bisiklet sporu yapıyor.

ÖDÜLLERİ

1992-1994 yılları arasında Asya'nın en yüksek beş dağına tırmandığı için Rusya Dağcılık Federasyonu'ndan "Kar Leoparı" ünvanını aldı. 1995'de Everest Tepesi'ne tırmanarak ilk Türk ve Dünya'daki ilk Müslüman dağcı oldu. 1996'da, Camel Trophy Türk Takımına girerek Kalimantan'da Türkiye'yi temsil etti ve ekip olarak, Takım Ruhü değerlendirmesinde Dünya ikincisi, genel sonuçlarda ise dördüncü oldular. 8201 metrelik Cho Oyu Dağına tırmanarak, Türkiye'nin en büyük solo tırmanışını gerçekleştirdi. 1998'de, 8516 metrelik Lhotse Dağı'na yaptığı tırmanışla, Türkiye'nin en yüksek oksijensiz tırmanışını gerçekleştirdi. 2000'de dünyanın 2. yüksek dağı olan 8611 metrelik K2 Dağının ilk Türk tırmanışını, oksijensiz olarak gerçekleştirdi. 7546 metrelik Mustag Ata Dağı'na tırmanarak Türkiye'nin en yüksek kayaklı tırmanışını gerçekleştirdi.

KİTAPLARI

"Bir Doğanın Güncesi", "Everest'te Bir Türk", "Bir Haya-
lin Peşinde", "Asya Yolları, Himalayalar ve Ötesi", "Yeryü-
zü Güncesi" başlıklı beş kitabı var.

Nihal Gürsoy- Çocukluğunuzda neleri yapmaktan keyif alırdınız, ilgi alanlarınız nelerdi? Nasıl biri olmayı düşlerdiniz?

Ali Nasuh Mahruki- Çocukken doğaya çok düşkündüm. Büyük bahçeli bir evde geçti çocukluğum. Aklınıza gelebilecek her türlü hayvanı besledim. Kedi, köpek, kaplumbağa, keklik, kuş türleri, tavuk, balık, beyaz fare, yılanım bile oldu. Hattâ çocukken bana mahallede "köpek çobanı" adını takmışlardı. Ayrıca çocukluğumdan beri düşünsel ruhsal gelişimimi izlemekten büyük zevk aldım.

NG- AKUT fikri nasıl doğdu? Hangi düşünceler ve olaylar sizi bugünlere getirdi?

ANM- Üniversite yıllarımda doğa sporları ve dağcılıkla tanıştım. Tanıştıktan çok kısa bir süre sonra da bunu hayatımın merkezine oturttum. Dağcılık veya doğa sporlarıyla uğraşıyorsanız zaman zaman kazaların olması muhtemel-

“1994’de bir dağ kazası yaşadık. İki öğrenci genç Bolkar Dağları’nda kayboldu. Onları, aşağı yukarı 100 kişi 14 gün boyunca bölgede aradık, köylüler, askeri helikopterler girdi devreye yine de bulamadık. Bu olay bizi çok etkilemişti ve hemen ardından 8-10 kişiden oluşan bir grup olarak AKUT’un kuruluşunun ilk temellerini attık ve örgütlenmeye karar verdik.”

dir. Kaza olduğunda ya sizin ya ekip arkadaşlarınızdan birinin veya başka bir ekipten birinin başına gelmiştir mutlak. Hal böyle olunca mutlaka bizlerden birinin müdahale etmesi gerekiyor, oradaki grupların hemen kendi aralarında örgütlenip olayı çözmeleri gerekiyor. Çünkü doğa sporlarıyla uğraşanların iyi bir takım disiplinleri vardır, ağırlıklı olarak da dağcılar. Biz 1994 yılında bir dağ kazası yaşadık. İstanbul’da Yıldız Teknik Üniversitesi’nde öğrenci olan iki genç Bolkar Dağları’nda kayboldu. Bütün Türkiye çalkalandı, kesin ölümcül bir sonuç olacak diye herkes telâşlandı. Hepimiz bir an önce bölgeye hareket ettik. İstanbul-Adana-Ankara-Antalya-İzmir-Erzurum-Kayseri-Niğde her yerden dağcılar Bolkar Dağları’na geldiler. Aşağı yukarı 100 kişiydik. Bu Türkiye’deki dağcılarının en büyük örgütlü çalışmasıdır. 14 gün boyunca bölgeyi aradık, köylüler, askeri helikop-

terler girdi devreye yine de bulamadık. 20. gün bir çoban birinin cesedini buldu, öbürü hâlâ çıkmadı ortaya. Bu olay bizi düşündürdü, bir grup ki 8-10 kişi AKUT’un kurucu kadrosunu oluşturur, oturup konuştuk. “Biz örgütlenelim” dedik. Çünkü doğa sporları yaygınlaştı, giderek daha çok kaza olacak, “Bugün ona ise, yarın bize”, bizlere ancak bir dağcı yardım edebileceğine göre, dağcılar olarak bir ekip kuralım. 1994 Kasım’ında oldu bunlar. 1995 yılı bu düşüncelerle ve hazırlık aşamalarıyla geçti. Bu arada Türkiye’nin deprem, sel gibi doğal afetlere çok açık olduğunu öğrendik. 1996 Mart’ında derneğimiz kurulduğunda tüzüğümüze bunların hepsini dahil ettik. Dolayısıyla olayların birbirini desteklemesi, tetikleme yoluyla AKUT bugünlere geldi.

NG- Kısa bir süre sonra 17 Ağustos depremi meydana geldi. Bu büyük depremde sizler

önemli bir rol oynadınız, pek çok hayat kurtardınız. Olayların zamanlaması çok denk düşüyor öyle değil mi?

ANM- 220 kişinin hayatını kurtardık. Hepimiz canla başla çalıştık, üzerimize düşen her şeyi görev sorumluluğu içinde en iyi şekilde yerine getirdik, çok üzücüydü. AKUT her ne kadar bu ülkenin dağcılarının kurduğu bir arama-kurtarma yapılanması ise de, sonuçta AKUT bu toplumun kolektif bilincinin ürünü. Yeri gelmişti ve toplum kendi iç dinamikleriyle dağcılar üzerinden böyle bir oluşum yarattı. Bize nasip oldu

kuruculuğu, ben başkanlığını yapıyorum. Süreçler ve koşulların dayatmasıyla buraya gelen bir durumdur.

NG- Şubeleriniz yok, merkeziniz İstanbul'da ve İstanbul'a bağlı ekipleriniz var.

ANM- Evet, operasyon timlerimiz var. Varlık sebebi arama-kurtarma görevine çıkmak olan timler bunlar. İstanbul'a bağlı ekipler olarak çalışıyorlar, şube değil. Bingöl Ekibi, Ankara Ekibi, Antalya Ekibi, Marmaris Ekibi, Kocaeli Ekibi, K9 Ekibi gibi. Bu ekiplerin birlikte ve farklı fonksiyonları olabiliyor. Bugüne kadar,

737 insanın hayatını kurtarmışız, 251 kez arama-kurtarma faaliyetine katılmışız, böyle bir deneyim kimsede yok. Bunu bir de sistemli bir beslenmeyle yapıldığını düşünün, rutin gelir kaynakları olan bir yapılanma olduğunu düşünün çok daha fazlasını üretebilirdik. Biz kendi iç enerjimizle bu kadarını gerçekleştirebildik.

NG- Nasuh Bey, sizin pek fazla bilinmeyen çok yönünüz var. Kitaplarınızı okuduğumuzda çok farklı bir Nasuh Mahruki ile karşılaşılıyor. Önce şunu sormak istiyorum yazmayı seviyorsunuz gibi geldi bana?

"MADDİ İMKANLARIMIZ OLSA ÇOK DAHA İYİ ŞEYLER YAPABİLİRİZ"

"Şimdiye kadar yaptıklarımızdan çok daha iyisini yapabiliirdik, yapabiliriz. Ne yazık ki Türkiye'nin koşulları çok karmaşık, her şey tam olarak lâıyk olduğu yere oturmuyor. Bu biraz problem, bizi zaman zaman çok da üzdü. Bir dolu hiç haketmediğimiz davranışla karşı karşıya kaldık. Üretkenliğimizi etkiledi sonuçta. AKUT, bugüne kadar yaptığı her şeyi, başka hiçbir yerden kaynak almadan,

milletin gönüllü olarak yaptığı bağışlarla ve gönüllü sponsorlarla yaptı. Eğer maddi gücümüz olsaydı çok şey değişirdi. Çünkü oldukça kısıtlı imkânlarla sistemi döndürmeye çalışıyoruz. Gönüllü insanlardan oluşan bir kitlemiz var, 400-500 kişiden bahsediyorum, bu çocuklar hiçbir şey beklemeden çalışıyorlar, imkânlarımız olsa çok daha iyi hizmet üretebilirler."

ANM- Kelimelerle kendimi çok daha rahat ifade edebildiğimi farkettim andan itibaren, yazmak en az tırmanmak kadar doğal bir eylem oldu benim için. Nasıl tırmandıkça, gezdikçe, okudukça öğreniyorsam, aynı şekilde yazarken de öğrenebildiğimi gördüm, ki öğrenmek, benim en büyük mutluluklarımdan biridir.

NG- *Kitaplarınızda spirüalizma, doğu felsefeleri, tasavvuf gibi kavramlar sıkça yer alıyor. Tanrı inancı ve düşüncesi oldukça vurgulanmış. “Bir Hayalin Peşinde” adlı kitabınızda “Dağlarda, doğada Tanrı’yı arayan Nasuh ile şehir hayatında erdemi, en üstün iyiyi arayan Nasuh, ancak birlikte ilerlerse mutluluğu yakalayabiliyor” diye yazıyorsunuz. Nerden kaynaklandı bu yönelişiniz?*

ANM- Bende, hayata bir anlam kazandırma ve anlamlı kılma isteği yoğun olarak vardı. Sözü-

Mahruki, Everest Tepesi'ne tırmanan, ilk Türk ve Dünya'daki ilk Müslüman dağcı oldu.

nü ettiğiniz konulara ilk kitabımdan itibaren değinmişimdir hep. İlk kitabım “Bir Dağcının Güncesi” ni yazdığımda henüz 24 yaşındaydım. Daha sonra yaptığım seyahatler de pekiştirmiştir düşüncelerimi. Şöyle değerlendirmek bana çok mutluluk veriyor açıkçası, tasavvuf düşüncesini kendime çok yakın hissediyorum. İslâmiyetin, Anadolu’da Yunus Emreler, Mevlânalar tarafından yaratılmış olan o içsel büyümeye yönelik, her şeyin Tanrı’nın bir parçası olduğu ve dönüşümümüzün

tekrar O’na yönelik olduğuna dair düşünceyi kendime yakın buluyorum. Zaten böyle bir bakış açısı ile baktığınızda çevrenizdeki her şeyin O’ndan bir parça olduğunu görüyorsunuz ve her şeyi sevip, saymaya başlıyorsunuz. Sonuçta kötü dediğimiz davranışların ve olayların bile bir sürecin parçaları olduğunu kavriyorsunuz. Neticede sürecin dışına çıkıp, daha yukarıdan ve bütünsel bakmayı öğreniyorsunuz, olayları kişisel değil, daha olgusal değerlendiriyorsunuz, kendinizi de olayların akışına kaptırmadan hep doğru yerde kalıp, mümkün olduğu kadar pozitifte döndürmeye gayret ederek çalışabiliyorsunuz.

NG- *Everest Tepesi’nde neler hissettiniz?*

ANM- Çok duygusal bir andı, pek çok şey birleşti. Everest Tepesi’ne çıkan ilk Türk ve Müslüman dağcıyım. 1.3 milyar Müslüman nüfusu düşünürseniz çok onur verici, başarmak için

“Türkiye’deki sivil toplum örgütlenmesini ne yazık ki alt kimlik kültürü üzerine kurulu buluyorum. AKUT bir alt kimlik ekibi değildir. Renk, din, dil, ırk ayrımı yapmaz. Hindistan’a da gider, Yunanistan’a da. Türkiye’deki sivil toplum örgütlerinin çoğu belli bir zümrenin, belli bir okulun mezunlarının, belli bir şehir veya köyün adamlarının, birbiriyle kaynaşması ve birbirini kollaması üzerine kurulu.”

bütün incelikleriyle sabretmek gerekti, çalışmak gerekti, pek çok zorluğa katlanmak gerekti, inanamak gerekti, yine de neticeyi bilemiyorsunuz tabii. Sonuç, heyecan ve gurur vericiydi. Everest’e tırmanmak bana nasip olmuştu, bir dolu manevi ve metaforik anlamlarla yüklüydü benim için, bir de sizin kendi içinizde olaya attettiğiniz değerler yanı sıra, olayın gerçek değeri de var, bunların hepsi birleşince çok duygusal bir an olduğunu söyleyebilirim. Orada, gerçekten bütünü bir parçası olduğumu, bütünü tüm diğer parçalarıyla eşdeğerde olduğumu, çok önemli olduğumu ama bir kum tanesi kadar da önemsiz olduğumu, her şeye karşı büyük bir sevgi ve coşku hissettim; adeta her şeyin ben, benim her şey olduğum ruhsal büyük bir doyum yaşadım ve bu neredeyse bir vecd hali gibi bir süreç oldu.

NG- Dağcılık bir yerde insanın kendi fiziksel

ve ruhsal sınırlarını zorlaması ve bu yolla büyümeye çalışması. Bunun ölçüsü nedir sizce, bu dengeyi nasıl sağlıyorsunuz? İyi bir dağcı hedefiyle kendi arasında nasıl bir denge kurmalıdır?

ANM- İyi bir dağcı yaşayan dağcıdır. Orasını, burasını sakatlamayan dağcıdır, sağ-salim evine dönen dağcıdır. İyi bir dağcı, herhangi bir kaza ya da tehlike ortaya çıkmadan önlemlerini alıp, onun ortaya çıkmasını engelleyen dağcıdır. Tabii bu her zaman mümkün olmayabilir, dünyanın en iyi dağcıları, dağlarda ölmüştür. Biraz da kader-kısmet meselesi, bir yerden sonra iş bunlara kalıyor. Ama yapmanız gereken, mümkün olduğu kadar analitik ve akılcı bakarak bu tür tehlikeleri en düşük seviyeye çekecek şekilde hareket etmek. Onun dışında işin son kısmını da Tanrı’ya havale ederseniz, ama O’na havale edilecek kısmı havale etmek gerekir.

NG- Cesaret kelimesi size neler düşündürüyor bu bağlamda?

ANM- Cesaret kelimesi biliyorsunuz bizim toplumumuzda çok saygıdeğer bir kavramdır. Saygıdeğer bir özelliktir. Ama cesaret demek hiçbir şeyden korkmamak demek değildir. Cesaret korktuğunuz halde, korkunuzu kontrol edip, yapılması gereken neyse onu doğru olarak ortaya koymaktır. Yoksa elbette hepimizin korku gibi içgüdülerimiz var. Korkuyu terbiye etmek gerekir. Bedensel bütünlüğünüzü kaybedebileceğinizi bilmek kolay değil. Hep korkusuz cesur hamleler yaparsanız, bu

cesaret değil, cüret olur. Aşırı ve gereksiz riskler üstlenirsiniz, bu risklerin gerçekleşmesi halinde de kendinizi tehlikeye atarak, sakat kalabilir veya ölebilirsiniz. Korkuyu başıboş da bırakamazsınız, panik seviyesine yükselebilir ve hatalı kararlar verebilirsiniz. Bu dengeyi en iyi şekilde kurmanız ve neyi yapmanız gerekiyorsa onu en iyi şekilde yapmanız gerekir.

NG- Geleceğe yönelik söylemek istediğiniz bir şey var mı?

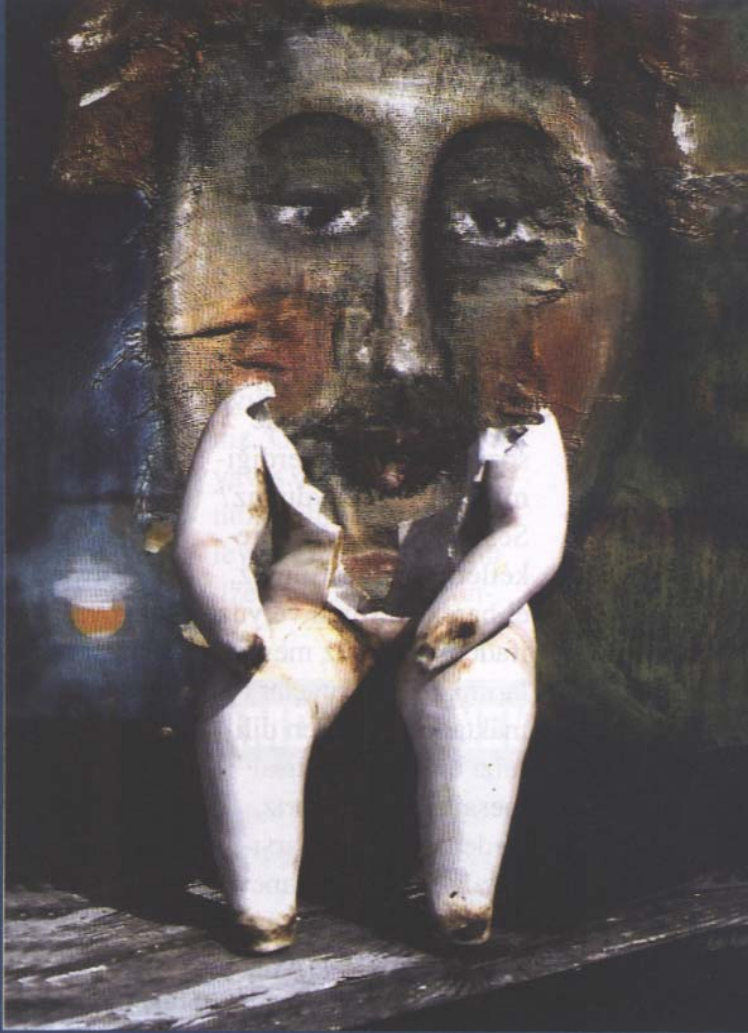
ANM- Biliyorsunuz öğrenmenin ve hizmetin sonu yok, ama ben yolumdan memnunum,

güçlüklerin aşılacağına inanıyorum. Doğru yolda olduğuma kesinlikle inanıyorum, ama bu yolda nereye kadar varacağımı bilmiyorum, sadece bu yolda devam etmem gerektiğini biliyorum. Henüz yirmi yaşındayken, doğa sporlarına kendi fiziksel ve ruhsal sınırlarını zorlamak için başlayan atılgan, hızlı, mücadeleci bir gençken, zamanla yaşadığım her şeyin bir öğrenme süreci olduğunu farkettim. Doğa sporları fiziksel bir mücadele olmaktan çıkıp, kendimi ve dünyayı tanıdığım bir okul, doğanın her bir köşesi de onun derslikleri oldu benim için.

“AKUT BİR ALT KİMLİK EKİBİ DEĞİLDİR”

“Türkiye’deki sivil toplum örgütlenmesini ne yazık ki alt kimlik kültürü üzerine kurulu buluyorum. AKUT meselâ, alt kimlik ekibi değildir. Renk, din, dil, ırk ayrımı yapmaz. Hindistan’a da gider, Yunanistan’a da. Başka bir yer gerekirse oraya da gider. Türkiye’deki sivil toplum örgütlerinin çoğu belli bir zümrenin,

belli bir okulun mezunlarının, belli bir şehir veya köyün adamlarının, belli bir grubun içindeki insanların birbiriyle kaynaşması ve birbirini kollaması üzerine kuruludur. Dolayısıyla bütüne fazla bir faydası olmadığı gibi bütün içinde bölünmelere yol açıyor. Ben bunu çok tehlikeli olarak değerlendiriyorum.”

BEDEN DİLİNİZ KONUŞUYOR

İnsanlarla kurduğumuz karşılıklı iletişimlerin yüzde doksan üçünde sözsüz mesajlar verdiğimiz biliyor muydunuz? Ses tonumuz, göz hareketlerimiz, duruşumuz, el hareketlerimiz ve yüz ifademiz, sözsüz mesajlarımızı ileten araçlar. Ve ilginçtir ki, beden dili-mizle karşımızdaki kişiye iletmeye çalıştığımız sözsüz mesajlarımız, sözel olanlara kıyasla daha etkileyiciler.

Derleyen: Nelda Bayraktar

En ufak bir beden dili size kendini anlattığı gibi, başkalarını da size anlatabilir. Minik çocuklar onu kullanırlar. Yetişkinliğe henüz adım atanlar beden dillerinden başka şey konuşmazlar. Yetişkinler ise beden dillerinin ardına saklanırlar. Reklamlar beden dilini kullanarak, amaçlarına ulaşırlar ve seçim kampanyaları onu kullanarak hedeflerine varır. Örneğin bir reklamda, farklı ve lezzetli bir ürünle karşılaşan kişinin gözbebekleri sevinçle büyüdüğü zaman, bu kişinin o üründen etkilendiği düşünülür. Danışmanlar ve terapistler yaptıkları görüşmelerde insanların beden dillerine bakarak o kişiler hakkında ekstra bilgi edinirler.

Ufacık bir beden hareketiyle en ufak bir duyguyu karşınızdakine ilettebilirsiniz. Rapunzel'in cadıyı karşısında gördüğü an titremesi, Juliet'in Romeo'nun karşısında iç geçirmesi sözcüklerin yerlerine geçerler. Be-

den dilinin olmadığı çizgi filmler de hiç bir anlam ifade etmezler. Ama elbet ki beden dili yalnızca titremekten ya da iç geçirmekten daha öte bir şeydir.

İnsanlarla kurduğumuz karşılıklı iletişimlerin yüzde doksan üçünde sözsüz mesajlar verdiğimizizi biliyor muydunuz? Ses tonumuz, göz hareketlerimiz, duruşumuz, el hareketlerimiz ve yüz ifademiz sözsüz mesajlarımızı ileten araçlar olmaktadır. Beden dilimizi en çok duygusal mesajlarda kullanırız. Beden dilimizle karşımızdaki kişiye iletmeye çalıştığımız sözsüz mesajlarımız, sözel olanlara kıyasla daha etkileyicidirler.

ÇEVRE, KÜLTÜR VE GENLER

Beden dilimizi hem içinde yaşadığımız çevre hem de genetik mirasımız etkilemektedir. Bir bebeğin esnemesi ya da aç olduğunu bildiren ağlaması biyolojik işaretlerden olup, evrenseldir. Ama bir insanın kızgınlı-

ğını belli etmesi yalnızca o kişiye ait beden diliyle gerçekleşebilecek olan bir durumdur. Elbet ki bu tarz davranışların temelinde yetiştirilme tarzının da etkileri vardır. Yaşadığımız yerle ilgili olan duygunuz genetik bir miras olarak kabul edilmekte ve beden dilini etkilemektedir. Bir antropolog olan Dr. Edward T. Hall, insanın yaşadığı yerle olan ilişkisini incelediği çalışmasında, insanı içinde bulunduğu alanlara göre ayırmıştır. Hall'e göre insan dört ayrı alanda incelenebilir. Bunlardan birincisi: Yakın arkadaşlıklar kurduğu ve anneçocuk ilişkisini yaşadığı alandır. İkincisi, insanın kişisel alanıdır ki burada kişisel tartışmalar yapar. Üçüncüsü, sosyal ya da iş ilişkilerini yaşadığı alandır ve dördüncüsü ise, diğer insanlara belli bir mesafeden hitap ettiği alandır. İnsan beden dilini, içinde bulunduğu alanlara uygun şekilde kullanır.

Beden dili aynı zamanda kültürle ilgili de-

şiklik gösterebilir. Örneğin, her kültür kazandığı zaferi kendine has bir tarz içinde ifade eder. Hindistan'da beden jestleri dinsel kültürden etkilenmiştir. Müslümanlar başlarını saygı anlamında öne eğerler. Hindular kendilerinden yaşça büyük olanların ayak parmaklarına dokunurlar. Ama birisi bilmeden diğerinin ayağına basar-

sa, saygısını göstermek adına, hemen göğsüne sonra da alnına dokunur.

Gözlük takan bir kişinin sizi dinlerken gözlüklerini burnunun yarısına indirip de gözleriyle sizi izlediğini fark ettiğiniz zaman gerilirsiniz. Gözlüklerini yavaş yavaş çıkararak ve önünüzde dikkatlice temizleyen bir kişi ise konu üzerinde biraz düşün-

mek için zaman talep ettiğini göstermek istemektedir.

BEDEN DİLİNDE GÖZLERİN ÖNEMİ

Karşımızdaki kişiyi en fazla etkileyen ise gözlerimizle gönderdiğimiz ifadelerdir. Ancak göz temasının da bir süresi olmalıdır. Birisinin gözlerine uzun zaman baktığınız zaman strese gi-

GÜNDELİK YAŞAMDAN ÖRNEKLER

Havalimanında uçağını bekleyen bir kişiyi izlediğinizde onun oldukça gergin olduğunu gözlemlersiniz. Yerinde dimdik oturmuş ve ayak bileklerini birbirine kavuşturmuştur. Ellerini birleştirerek, her ikisini birden büyük bir yumruk haline getirmiştir. Bu arada da bir elinin baş parmağını ritmik bir şekilde diğer elinin baş parmağına dokundurmaktadır. Böyle bir duruşla karşılaştığınız zaman bu kişinin sinirli olduğunu ve belki de uçmaktan korktuğunu tahmin edebilirsiniz.

Başka bir örneğe ise asansörde rastlayabilirsiniz. Özellikle içeride az insan olduğu zaman bunlar sırtlarını asansörün duvarına yaslarlar. İçeriye daha fazla insan girdiği zaman ise, köşelere yas-

lanmaya başlarlar. Asansör daha da kalabalıklaştığında, herkes yüzünü kapıya doğru dönmeye başlar. Amerikalı bir psikolog olan Layne Longfellow, böyle bir durumda ellerin, çantaların ya da evrak çantalarının bedenine önüne getirilerek aşağıya doğru tutulduklarını, insanların yukarıya doğru bakarak, bir başkasının gözleriyle temas etmekten kaçındıklarını söylemektedir. Böyle bir durumda bütün kaslar gerilir. Herkesin boyu sanki uzamış gibidir.

Bir konferans verdiğiniz zaman karşınızdaki kişilerin ellerini, avuç içlerini aşağıya gelecek şekilde önlerine koyduklarını ve sizi dinlerken başlarını salladıklarını gördüğünüzde, güzel bir konuşma yaptığınızı anlarsınız.

rebilir ve size sinirlenebilir. Çete savaşlarının çoğunun, üyelerden birisine dışarıdan birisi pis pis baktığı zaman patlak verdiğini hepimiz biliriz. Bir insanın yalnızca bakışlarını inceleyerek onun güvenilir/güvenilmez, saygılı/saygısız ya da şefkatli/merhametsiz birisi olduğunu anlayabiliriz. Gözlerini çok fazla kırpan birisiyle karşılaşırsanız, bu kişinin sizi kolayca aldatabilecek bir tip olduğunu anlayabilirsiniz. Bakışları rahat ve sevgi dolu olan ve karşısındaki kişiye ilgiyle bakan kişiler ise sevecen ve saygılı insanlardır.

Çatık kaşlar sinirlenme alametidir. Kurduğunuz diyalog esnasında kaşlarını çatmadan sizi dinleyen bir insan empatik birisidir.

Gülümsemek de sözsüz bir mesaj türüdür. İnsanların yaklaşık olarak elli tane gülümseme şeklinin olduğu söyleniyor. Araştırmacılar, seksen adet yüz kasının incelenmesi ve analiz edilmesi sonucunda

hangi gülümsemenin ne anlama geldiğini söyleyebilmektedirler.

Karşısındakini aldatan kişileri beden dilleri kolaylıkla ele vermektedirler. Bunun nedeni kişinin daha çok sözel mesajlarına ağırlık verirken beden dilini es geçmesidir. (Springer, 1996, Ekman&Friesen, 1974) Kişinin ellerini sürekli olarak yüzünde gezdirmesi ve omuzlarını silkmesi de aldatmanın güçlü işaretlerindedirler. Kişinin, konuşma esnasında çevresinde bulunan eşyalarla oynaması da aldatma belirtisidir. (Cody&Hair, 1983). Bu kişiler ellerini ve kollarını konuşma eylemi sırasında oldukça hızlı ve fazla hareket ettirirler.

Ses tonunun alçalıp yükselmesi de önemli bir sözsüz mesaj türüdür. Konuşma sırasında uzun aralar vermek, bazı sözcükleri sıkça tekrarlamak, garip sesler çıkarmak, bir şeye cevap verirken kısa ve kestirme yollardan gitmek de o kişinin hilebaz birisi olduğunu gösterir.

Beden dili aynı zamanda kültürlere göre değişiklik gösterebilir. Örneğin, her kültür kazandığı zaferi kendine has bir tarz içinde ifade eder. Hindistan'da beden jestleri dinsel kültürden etkilenmiştir. Müslümanlar başlarını saygı anlamında öne eğerler. Hindular kendilerinden yaşça büyük olanların ayak parmaklarına dokunurlar. Ama birisi bilmeden diğerinin ayağına basarsa, saygısını göstermek adına, hemen göğsüne sonra da alınına dokunur.

Karşımızdaki kişiyi, beden dili kapsamında en fazla etkileyen gözlerimizle gönderdiğimiz ifadelerdir.

ELLER DE ANLATIR

Jestler de beden dilinde önemli bir yer tutar. İnsanlarla, hiç konuşmadan yalnızca el işaretleriyle bile anlaşabilirsiniz. Dokunmak da önemlidir. Dokunmak bazen arkadaşça bazen de saldırganca olabilir. İnsanlara mümkün olduğunca ama olumlu bir tarzda daha sık dokunmalısınız. Dokunurken başkalarını rahatsız et-

mekten ya da onların bunu cinsel taciz şeklinde algılamalarından korkuyorsanız, dokunmanın gerçekte ne anlam ifade ettiği üzerinde biraz düşünmelisiniz. İnsan bir başkasına iyi bir şekilde dokunabileceği gibi kötü bir şekilde de dokunabilir. Örneğin karşınızdaki kişinin elini sıkmanız dokunmanın iyi bir türüdür. Yeni tanıştığınız birisinin elini dostluğun bir göstergesi ola-

rak sıkarsınız. Peki ya sırtına hafifçe dokunduğunuz zaman ne olur? Bu da dokunmanın iyi bir türü olarak kabul edilir. Ama bunun hafifçe ve nazikçe yapılması gerekir. Omuzlara, kolun yukarısına, kolun üst kısmına ve ele hafifçe dokunulabilir.

Diyelim ki aklınıza gelen yepyeni bir fikri sunmak üzere çalıştığınız iş yerine girdiğinizde sizinle aynı projede

çalışan arkadaşınız, kolunuzun üzerine hafifçe dokunarak: “Bu harika bir fikir! Teşekkürler!” dedi. Bu hareket kabul edilebilir bir dokunma türüdür. Çünkü onun size bu şekilde dokunması, iletmek istediği olumsuz bir mesaj olmadığını göstermektedir. Kolunuzun üzerine hafifçe ve dostça dokunması size sıcak bir mesaj göndererek, sizi rahatlatacak ve: “Demek ki beğeniliyorum!” hissini uyandıracaktır.

Dokunmanın süresi uzadığında problemler çıkabilir. Elinizi bir başkasının kolunun üstünden kaldırmadan öylece durmak, karşınızdaki kişinin bundan başka bir anlam çıkarmasına neden olabilir. Bir iş yerinde başkalarına kabul edilebilir sınırların dışında dokunmamak gerekir, aksi takdirde karşınızdakileri dostça taktir ettiğinizi belirtmiş olmazsınız. Birlikte çalıştığınız kişilerden birisi sizden kaçıyor, olumsuz davranıyorsa ya da kendisine dokunulma-

sından hoşlanmadığını belli ediyorsa, niyetiniz ne kadar iyi olursa olsun ona dokunmaktan kaçınmalısınız.

SOSYAL ORTAMLARDA BEDEN DİLİ

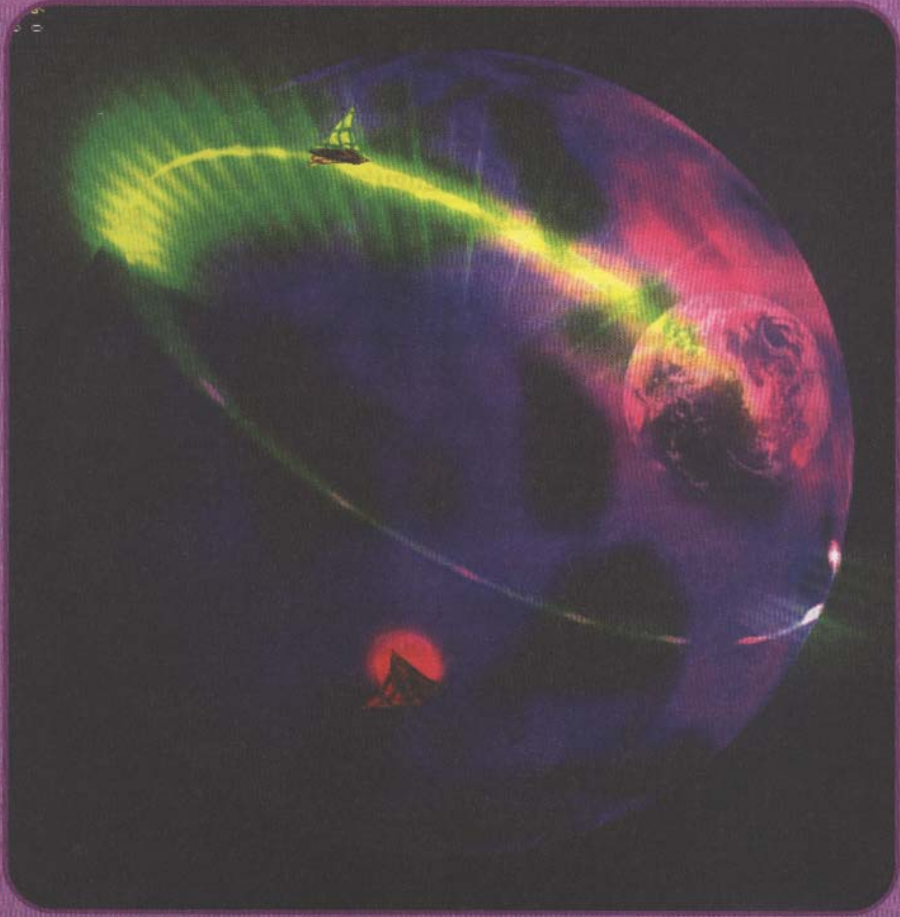
İnsanların ayakta duruş biçimleri de kendilerine olan güvenlerinin bir göstergesidir. Sırtları dik bir şekilde duran kişiler genellikle kendilerinden daha emin olan insanlardır.

İnsanlarla sosyal bir ortamda birlikteyseniz onları dinleme ve gözlemleme becerinizi geliştirmeniz gerekir. Ayrıca kendi beden dilinizi de daima kontrol ederek, karşınızdakine yanlış mesajlar iletmemeniz gerekir. Birisi size soru sorduğu zaman gözlerinizi kaçırmadan ve başınızı çevirmeden onu cevaplamalısınız. Bu esnada aşağıya ya da kenarlara da bakmamalısınız. Kendinize güvenen bir şekilde karşınızdaki insanın gözlerinin içine bakmalı ama bunu yaparken ondan üstün olduğunuzu ya da onu

tehdit ettiğinizi belirtir bir tarz sergilememelisiniz.

Beden dilini çok iyi bilen bir yönetici, elemanlarını da iyi yönetir ve yaptığı her toplantıdan başarıyla çıkar. Sözsüz mesajların şifrelerini iyi çözebilen bir idareci, en hassas durumları ve problemleri bile hünherli bir şekilde ele alabilir. Beden dili, bilinçaltının dili olduğu için özel iletişimden daha etkilidir. Dinleme eylemi sırasında bizi en fazla etkileyenler sırasıyla: %55 oranında sözsüz mesajlar, %38 oranında ise tonal ve sözel mesajlardır.

Karşınızdaki insanın bizi kabullenmesini istiyorsak, onun beden dilini taklit etmekte fayda vardır. Söylenmeyenleri anlayabilmek, hem profesyonel hem de özel hayatımızda bizi hata yapmaktan koruyabilir. Çevremizdeki insanlar hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak istiyorsak da onları gözlerimizle dinlemeye hazır olmamız yeterlidir.

Psişik Medyum, öte alemdeki sevdiklerimizle konuşuyor

SON BİR KEZ

Geçen Ay, çocukluğundan itibaren hangi olayların John Edwards'ı psişik medyum olmaya hazırladığını, yazarın kendi dilinden olmak üzere anlatmıştık.

Bu ay, Edwards'ın hayatında önemli bir yeri olan Medyum Lydia'nın söylediklerine ve Edwards'ın başına gelen ilginç olaylara tanık olacağız.

John Edwards / Çeviri: Arın İnan

Yatağın üzerine oturdum ve bir kaç saniye sonra Lydia bana: “Sen benim burada bulunma sebebimsin!” dedi. Ne söyleyeceğimi bilemedim. On beş yaşındaydım ve yatağımın üzerinde oturan bir kadın bana bunları söylüyordu. Sonra, benim sağlık durumumla ilgili konuşacağını umdum. Ama onun söylemek istediği bu değildi. Lydia bana: “Buraya gelmeye karar verdim çünkü hayatını bu yola koymak ve düzenlemek görevi bana verildi” dedi. “Hangi yol” diye sordum, “Sen farklı bir insansın. Tanrı sana bazı yetenekler vermiş. Senden inanılmaz psişik kabiliyetler var!” diye cevapladı beni. Ayrıca benim ruhsal rehberlerimin de oldukça tekamül etmiş varlıklar olduklarını ve benimle birlikte çalışmaya hazır olduklarını söyledi. Lydia: “Ben sana işte böyle bir dünyanın kapısını açmak için geldim. Seni geleceğine açmak için buradayım” dedi. Aslında in-

sanların evlerine hiç gitmediğini ama garip bir duygunun onu buraya doğru çektiğini ve annemin içini okuduğu zaman esas nedenin ben olduğumu anladığını belirtti.

Lydia ruhlar alemindeki geleceğimle ilgili konuşmaya devam etti. Bu arada benim henüz yetişkinliğe adım attığımı ve esasen başka şeylerle ilgilendiğimi unutarak konuşuyordu. En iyisi bu medyumla biraz oynamak diye geçirdim içimden.

VE DURDUĞUM AN...

Lydia benimle ilgili özel şeyler söylemeye başladı. Sonra da ailemle ilgili ayrıntılara girdi. Ama bunları annemden öğrenmiş de olabilirdi. Herhangi bir sorumun olup olmadığını sordu bana. Ben de olmadığını söyledim. “Yeterince duyduğumu sanıyorum” dedi bana. Ben de gülererek: “Gerçekten mi?” diye sordum. Lydia: “Rebecca ile ilgili neler olacak bilmek istemiyorsun galiba!” dedi.

İşte bu beni durdurmaya yetti. O sıralarda benden bir kaç yaş büyük olan Rebecca adındaki bir kızla buluşuyordum. Bunu, başım derde girmesin diye ailemden bile saklıyordum. Fakat ben yine de açık vermek istemediğim için Lydia’ya: “Onun kim olduğunu bilmiyorum” dedim. Lydia: “Sen bilmesen de ben yine de sana biraz bilgi vermek istiyorum” dedi. Ben de ona: “Devam edin, anlatın ama bu benim için bir anlam ifade etmiyor” dedim. Lydia, benim Rebecca ile olan ilişkiyi bitirmek istemediğimi ama onun Mark adında başka birisiyle de arkadaş olduğunu söyledi. Bu kadın gerçekten doğruyu söylüyordu.

“Ama o kız, hiç birinizle evlenmeyecek. O, birlikte çalıştığı birisiyle evlenecek. Eşi gıda işiyle ilgili olarak çalışan birisi” dedi. Ben de ona: “Rebecca, gıda işiyle ilgili olarak çalışmıyor ki!” dedim. Lydia yalnızca gülümsedi ve hiç

“Elime ne geçerse okumaya başladım. Psişik fenomenler, spiritüalizma, metafizik v.s. ile ilgili kitapları yutarcasına okuyordum. Bu arada ruhsal rehberlerle ilgili de pek çok kitap buldum. Sonra da bendeki psişik bilgilerin onlar kanalıyla bana verildiğini anlamış oldum. Ruth Montgomery gibi yazarların kitaplarını okudukça, Lydia’nın söylediklerinin gerçek olabileceklerini düşünmeye başladım.”

bir şey söylemedi.

Bir ay sonra, Rebecca Mark ile ayrıldıklarını ve yeni birisiyle tanıştığını söyledi. Onunla nerede tanıştığını sorduğumda bana bir restoranda part time garsonluk yaparken bu kişiyle tanıştığını söyledi. Çünkü o kişi restoranın şefiydi.

Tüm bunlardan yola çıkarak, Lydia’nın benim geleceğimle ilgili olarak söylediklerine inanmaya başladım. Gerçekten de beni yoluma koymak için gelmişti ve başarmıştı da.

TESADÜF DİYE BİR ŞEY YOKTUR

Tesadüflere inanmış olsaydım, ki aslında inanmam, bunun bir tesadüf olduğunu söyleyebilirdim. Lydia ile görüşmemden bir kaç hafta sonra büyük halam bizi ziyarete geldi ve süpermarketlerde satılan yirmi beş sentlik kitaplardan birisi olan: “Geleceğinizi Kartlardan Öğrenin” isimli bir kitap hediye etti. Bu minik hediyein zamanlaması gerçekten ilginçti.

En azından zararsız bir eğlence gözüyle baktım bu kitaba. Salt eğlence amacıyla arkadaşlarıma, aileme bakıyor ve geleceklerini anlatıyordum. Aklıma ne gelirse söylüyordum. İlginç olan nokta, söylediklerimin hepsinin bir şekilde doğru çıkmalarıydı. Kuzenlerim bana gelmek için sıraya girmişlerdi bile. Tüm bunların benden değil de kartlardan geldiğine inanıyor ve bazı güçlerin bende olduğunu düşünmüyordum bile.

Sonra kütüphanenin okült bölümüne giderek elime ne geçerse okumaya başladım. Psişik fenomenler, spiritüalizma, metafizik v.s. ile ilgili kitapları yutarcasına okuyordum. Bu arada ruhsal rehberlerle ilgili de pek çok kitap buldum. Sonra da bendeki psişik bilgilerin onlar kanalıyla bana verildiğini anlamış oldum. Ruth Montgomery gibi yazarların kitaplarını okudukça, Lydia’nın söylediklerinin gerçek olabileceklerini düşünmeye

başladım.

Ama aynı zamanda tüm bunların normal olabileceğini de düşünüyordum. Bu kitaplar benim bütün hayatım boyunca zaten yaptığım şeylerden bahis ediyorlardı. Duruşiti ve durugörü gibi kavramlar anlatılıyordu, ki ben bunların zaten herkeste olduklarına inanıyordum. Okulda güvendiğim öğretmenlerime, olacak olan olayları bilip bilmediklerini, bedenlerinden dışarıya çıkıp seyahatler yapıp yapmadıklarını sormaya başladım. Tabii ki bana bakıp: “Hayır” diyorlardı. Sonra da küçük yaşlarımdan beri başıma gelenleri onlara anlatmaya başladım.

Susan Blind beni hiç yargılamadan dinleyen ve bilmeden hayatımda büyük rol oynayan öğretmenlerden birisiydi. Onunla ilk tanışmamız yakın arkadaşımın beni bir okul sonrasında lisenin İnsan İlişkileri Klübü’ne götürmesiyle oldu. Susan Blind bölüm danışmanıydı, benim sı-

nıfıma giren öğretmenlerimden biri değildi. Bana bakar bakmaz “John?” dedi. Benimle daha önce hiç tanışmamıştı ve daha sonra bu ilginç durumu ona sorduğumda, adımı nasıl olup da bildiğini hala anlayamadığını söyledi bana. Sonradan onunla arkadaş olduk. O yanında rahatlıkla ve derinliğine konuşabildiğim bir insan oldu. Anlattıklarımı gülmeden ya da alay etmeden ilgiyle dinledi. Beni daima destekledi.

Ms. Blind bir öğretmen ve bir arkadaştı ama o bir spiritüel rehber değildi. Spiritüel rehber olabilecek olan kişinin adı Sandi Anastasi idi. Long Island’daki Astrolojik Araştırmalar Enstitüsü’nün başındaydı ve eşiyle beraber New Age ile ilgili kitaplar satan bir kitapevini işletiyorlardı. Sandi ile beraber Tarot çalışmaya ve bazı metafizik felsefelerini incelemeye başladık. O da benim özel yeteneklere sahip olduğumu düşünüyordu.

“Karşıma oturan insanlara kendileriyle ilgili bir şeyler anlatmaya başladım. O kişinin hayatında olanlar ve olacaklar bir bir zihnime geliyordu. Özel olarak kullandıkları bir eşyalarını bana getirmelerini istiyor ve bunlar kanalıyla onların enerjilerine girebiliyordum. Ya da kartlardan ve sayı biliminden faydalanıyordum. Tüm bunlar kapuların önümde açılmalarını sağlıyordu. Bu tarz çalışmalarda ilerledikçe ve kendimi geliştirdikçe başka bir yöne doğru çevrildiğimi hissetmeye başladım.”

Fark ettiğim bir başka şey, aynı zamanda titreşimler de alıyor olmamdı. Bunlar farklı titreşimlerdi yani onların sesleriydi. Bu sesler daha da yükselmeye ve sayıları artmaya başlayınca, onları hayatımdan çıkarmak gitgide zorlaşmaya başladı. Peki ama diğer radyo istasyonundan bana ulaşanlar kimlerdi? Onlar orada ne yapıyorlardı?

Sandi psişik kabiliyetleri geliştirmeye ilgili olarak bir seminer düzenledi ama benim oraya gelmememi söyledi. Ona göre ben çok ileride idim.

Lydia beni bu yola koymuş ama Sandi bana rehberlik etmişti. O benim güçlü ve zayıf yanlarımı görmemi sağlamış ve beni metafizikle ilgili olan konularda yetiştir-

mişti. Sandi'nin bana öğretmiş olduğu bir diğer şey ise egomu daima kontrol altında tutmam gerektiği idi.

Bu kainatı araştırırken kendimi hala blüç çağındaki bir çocuk gibi hissediyordum ve gün gelip de öte alemle irtibatlar kurabilecek biri olacağıma ciddiyetle bakamıyordum. Sonra birdenbire karar vererek

bir başka medyuma daha danışmam gerektiğini düşündüm. Bu bir nevi Lydia'nın doğruluğunu test etmek gibi olacaktı benim için. Bu medyum hanım da benim özel yeteneklere sahip olduğumu söyledi. Ayrıca bunun benim işim olacağını da belirterek beni bu konuda yapılacak olan bir seminere katılmam için ikna etti.

BANA BİR ŞEYLER OLUYOR

Sonra karşıma oturan insanlara onlarla ilgili bir şeyler anlatmaya başladım. O kişinin hayatında olanlar ve olacaklar bir bir zihnime geliyordu. Özel olarak kullandıkları bir eşyalarını bana getirmelerini istiyor ve bunlar kanalıyla onların enerjilerine girebiliyordum. Ya da kartlardan ve sayı biliminden faydalanıyordum. Tüm bunlar kapıların önümde açılmalarını sağlıyordu. Bu tarz çalışmalarda ilerledikçe ve kendimi geliştirdikçe başka bir yöne doğru çevrildiğimi hissetmeye başladım. Karşımda oturan kişiye evliliğiyle, çocuğuyla, işiyle ilgili bir şeyler söylerken, birdenbire tamamen ilgisiz olan farklı bir şey devreye girmeye başlıyordu. Bu, o ana kadar hissettiklerimden farklı bir şeydi. Sanki iki farklı radyo istasyonuna aynı anda ayarlanıyordum.

Derken birden bire zihnime isimler akın etme-

ye başladı. Bir keresinde karşımdaki kişiye: “Antonio ismi sizin için bir şey ifade ediyor mu?” diye sorduğumda bana bu kişinin ölmüş olan dedesinin ismi olduğunu söyledi. Bu kez “Maria” kim diye sorduğumda, onun da ölmüş olan anneanesi olduğunu söyledi. “Peki ya Louise kim?” diye sorduğumda ise bunun henüz yaşıyor olan bir akrabaları olduğunu belirtti. Karşımdaki kişi de sormuş olduğum bu isimlere şaşırды ve bunları niye sorduğumu öğrenmek istedi. İnanın ben de bilmiyordum bana neler olduğunu, bundan dolayı da bu kişiye: “Elbet ki bu isimler bir zamanlar sizin için önemli olmuş olan isimler. Bu nedenle aklıma geldiler” dedim.

Bu tarz olaylar sıklaştınca, hoşlanmamaya başladım. Beni ürküten ölümlerle irtibat kurmak değildi. Sadece uğraşmak istemiyordum. On altı yaşındaki bir çocuk neden ölümlerle konuşmak istesin ki! Ama ge-

leceği tahmin etmek daha zevkli ve daha etkileyici bir işti.

FARKLI TİTREŞİMLER

Fark ettiğim bir başka şey, aynı zamanda titreşimler de alıyor olmamıydı. Bunlar farklı titreşimlerdi yani onların sesleriydi. Bu sesler daha da yükselmeye ve sayıları artmaya başlayınca, onları hayatımdan çıkarmak gitgide zorlaşmaya başladı. Bu aynen, siz konuşurken araya giren ufak bir çocuğun ısrarlarına benziyordu. Çocuğa: “Hayır, şimdi değil” demenize rağmen o beş saniye sonra yeniden geliyor ve: “Şimdi olabilir mi?” diye soruyordu. Bu şekilde iki konuşmayı da bir arada yapma kararı almak zorunda kaldım. İnsanların hayatlarıyla ilgili bilgileri veren ruhsal rehberlerimdi. Peki ama diğer radyo istasyonundan bana ulaşanlar kimlerdi? Onlar orada ne yapıyorlardı?

Gelecek Ay: Elinde berber tarağı olan adam

BASIN AYNASINDAN YANSIYANLAR

Yıldızı parlayan ülke TÜRKİYE

Türk ulusu, yüzde yetmiş genç nüfusu ve atılım azmi ile geleceği biçimlendirecek ülkelerden biri. Ayrıca çağımızın önemli bir gelişme ölçütü olan girişimde bulunmada Türkiye önder. Böylece Atatürk'ün büyük önseziyle Türkiye Cumhuriyeti'ni gençliğe emanet edişinin doğruluğu bir kez daha kanıtlanmış oluyor.

Güngör Özyiğit

Hürriyet'in habesine göre, dünyanın en önemli veritabanına sahip olan ISI (Bilimsel Bilgi Enstitüsü), Türkiye'yi bilim alanında, yıldızı parlayan en önemli ülkelerden biri olarak gösteriyor. Türkiye'de gerek yayınlanan bilimsel makale sayısı, gerek bu makalelere uluslararası alanda yapılan göndermeler, her geçen yıl hızla artıyor. Türkiye, bu açıdan bilimde son yılların en dinamik, en hızlı gelişen ülkelerinden biri durumuna geliyor. İşte ISI'nın yaptığı araştırmalara göre Türkiye'nin

bilim alanındaki performansını ortaya koyan kriterler:

Türk bilim adamları tarafından yazılan makalelere yapılan göndermeler, makale sayısından daha hızlı bir artış gösteriyor. Bu durum, makalelerin sayısının yanı sıra niteliklerinin de yükseldiğini gösteriyor.

Türkiye, son on yılda dünyanın en fazla makale üreten 26. ülkesi.

Yine son on yılda, dünyada makale sayısı oransal olarak en fazla artan ikinci ülke.

Son on beş yıldan beri, Türkiye'de yayınlanan makale ve gönderme sa-

yaları sürekli artıyor.

Türkiye'de en fazla makale üreten alan Tıp.

Türk akademisyenlerin makale başına dünyada en fazla sayıda atıf (gönderme) aldıkları alan ise moleküler biyoloji ve genetik bilimi.

GİRİŞİMCİ RUH

Türk ulusu, yüzde yetmiş genç nüfusu ve atılım azmi ile geleceği biçimlendirecek ülkelerden biri. Ayrıca çağımızda önemli bir gelişme ölçütü olarak gösterilen girişimde bulunma ve risk alma konusunda Türkiye önder konumunda. Girişim ruhu,

Avrupa'da %49'lara, Amerika'da %51'lere doğru gerilerken, Türkiye'de %56.

Böylece Atatürk'ün büyük önseziyle Türkiye Cumhuriyeti'ni gençliğe emanet edişinin doğruluğu bir kez daha kanıtlanmış oluyor.

Ülkemizdeki eksiklikleri, aksaklıkları yapıcı bir eleştiriyi ortaya çıkarıp çözümler önerirken, güzellikleri ve değerlerimizi de gözardı etmememiz gerekir.

GENÇ CUMHURİYET KUŞAĞI

“Cumhuriyet” gazetesinden Ali Sirmen, “Gazi, Gazi'nin Eseridir” yazısında “Başarılarımızı görmeli, değerlendirmeli ve sevinmeliyiz. Çünkü onlar bize cevherimizi fark ettirip direnme, daha güzel yarınlar için umut tazeleme fırsatı veriyorlar” derken önemli bir konuyu vurguluyor. Ve Nevosurgery dergisinin nöroşürji dalında üstün başarı ve katkılarının dolayısıyla alanında yüzyılın en önemli adamı seçtiği ünlü beyin

Prof. Dr. Gazi Yaşargil

cerrahımız Gazi Yaşargil'i örnek gösteriyor. TBBM de Gazi Yaşargil'e “Milli Egemenlik ve Onur Ödülü” vererek bu başarıyı kucaklıyor. Hepimiz onunla onur ve kıvanç duyuyoruz. CHP Genel Başkanı Deniz Baykal “Yaşargil'in başarısının altında, genç Cumhuriyet'in eğitim politikası ve ortamının yattığını” söylerken gerçeği dile getiriyor.

Nitekim Gazi Yaşargil'in kendisi de ödülü alırken “Bu, genç Cumhuriyet kuşaklarına sunulmuş bir ödül” diyerek aynı görüşü paylaşır. Bugün 80 yaşında olan Gazi Yaşargil'in yaşamı bunun kanıtıdır.

1925'te Diyarbakır'da orta halli bir ailenin çocuğu olarak doğan Gazi

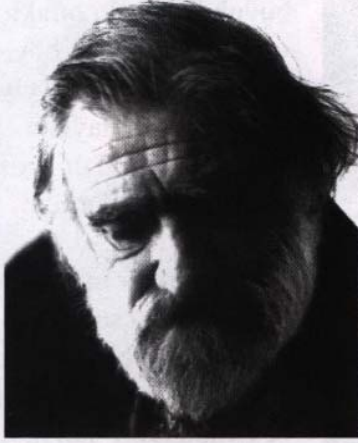
Yaşargil'in o günkü koşullarda pek de şanslı olduğu söylenemez.

Ama o günlerin eğitim seferberliği ve yeni bir Cumhuriyet kuşağı yetiştirme coşkusu, yetenekli bir çocuk olan Yaşargil'in elinden tutar.

Parlak bir lise öğrencisi olan Gazi'nin, yine kendisi gibi çalışkan bir sınıf arkadaşı ve rakibi vardır: Can! Üstelik o günkü Milli Eğitim Bakanı Hasan Ali Yücel'in oğlu. Bugün böyle bir şey olsaydı, bursu kimin kazanacağı, büyük bir olasılıkla belli olurdu.

Oysa bursu genç Cumhuriyet öğrencisi Gazi Yaşargil kazanır. Ve özellikle Bakan, böyle olmasından yana tavır koyar. Can Yücel de sınıf arkadaşı ve rakibi dostuna kendi yol parası için biriktirdiği harçlığı verir ve onu hayırla uğurlar. Ve yıllar sonra iyilik geri döner. Ve Gazi Yaşargil ünlü bir beyin cerrahı olarak, dostu Can Yücel'in çocuklarını Avrupa'da okutarak bu borcu ödemeye çalışır.

BABAYA DUYULAN SAYGILI SEVGİYE İKİ ÖRNEK

Can Yücel kendi yolunda gelişerek, Türk dilini ustaca kullanan, söz simyacısı gerçek bir şair olur. Ona torpil yapmayan babasına kızmak şöyle dursun, bir evladın babaya duyabileceği en güzel duyguları şiirleştirir:

*Hayatta ben en çok babamı sevdim
Karaçalılar gibi yerden bitme bir çocuk
Çarpık bacaklarıyla ha düştü ha düşecek
Nasıl koşarsa ardından bir devin
O çapkın babamı ben öyle sevdim
Bilmezdi ki oturduğumuz semti
Çağın en güzel gözlü maarif müfettişi
Atlastan bakardım nereye gitti
Öyle öyle ezber ettim gurbeti
Sevinçten uçardım hasta oldum mu
40'ı geçerse ateş çağırırlar İstanbul'a
Bir helalleşmek ister elbet, değil mi oğluyula!
Tifoyken başardım bu aşk oyununu
"Ohh" dedim, göğsüne gömdüm burnumu
En son teftişine çıkana değin
Koştururken ardından o uçmaktaki devin
Daha başka tür aşklar, geniş sevdalar için
Açıldı nefesim, fikrim, can evim
Hayatta ben en çok babamı sevdim*

Koşulsuz anne sevgisi yanında, baba sevgisi hayata hazırlayan, yönlendiren ve başarıyı ödüllendiren koşullu bir sevgi. Baba, sevginin saygı boyutunu simgeler. Büyük Türk şairi, kimseye boyun eğmeyen dikbaşı, mavi gözlü sarışın dev Nazım Hikmet ise babasına duyduğu saygılı sevgiyi şiire dökerek şöyle der:

Baba!

Her yılbaşında

Sana söyleyecek

Bir tek sözüm var:

"Seni ne kadar çok seversem

O kadar olsun

Ömrümden geçen yıllar.."

Baba!

Babam, ağabeyim, kardeşim, arkadaşım!

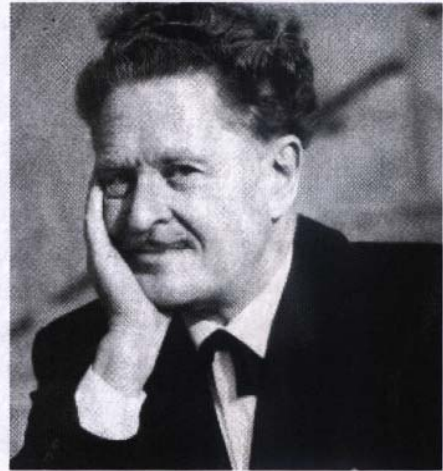
Ne zulüm, ne ölüm, ne korku

Başımı eğemez

Yalnız senin elini öpmek için

Eğilir başım

Babam, ağabeyim, kardeşim, arkadaşım!

BİR YILDIZ DAHA KAYDI

Geçtiğimiz ay dünya çapında bir ressamımız aramızdan ayrıldı. Kendisine yeni yolunda hayırlar dileriz. “Hürriyet” gazetesi “Kartvizitinde sadece ressam yazan ilk Türk” diye tam bir sayfada verdi haberi. Ailesinin ve çevresinin engellemelerine karşın, o sadece sevdiği işi yapmak adına ressam olmayı seçti. Ve bizlere güzellikler bahçesinden, renkler dünyasından nice pencereler açtı. Ressam olarak başladı hayata ve öyle de bitirdi. 90 yıllık ömrüne binlerce kalıcı eser sığdırdı. İnsanın sadece bedenini değil, ruhunu da resmetti. Bütün bir anlamı gözlerde ve yüzlerde gösterdi. O nedenle Bülent Ecevit “İyem’in çıplaklarında soyunmuş olan vücut değil, ruhtur” der. Kartvizitinde sadece “ressam” yazan hayatında resim yapmak dışında başka bir mesleğe bulaşmayan, Paris bohemini yaşamadan, Avrupa müzelerini

Geçtiğimiz ay dünya çapında bir ressamımız aramızdan ayrıldı. Nuri İyem, çevresinin engellemelerine karşın, sadece sevdiği işi yapmak adına ressam olmayı seçti. Ve bizlere güzellikler bahçesinden pencereler açtı.

gezip görmeden, kendi tarzını Türkiye’de oluşturup geliştiren ender ressamlardan biri Nuri İyem. Mesleğinin duayeni. Verimli bir sanatçı olarak 3500 eser verir. Ve yaşayan en pahalı iki ressamdan biri seçilir. Resimden çok iyi anlayan ünlü edebiyatçı aynı zamanda hocası olan Ahmet Hamdi Tanpınar’a göre o “Nuri adıyla tanıdığımız yaratılış mucizesi”dir. Böyle değerli bir

sanatçının ölümü, geride büyük bir boşlu bırakır veya öyle olması, böyle algılanması gerekir. Oysa hayata ve olaylara “para paradigmalı” gözlemlerle bakanlar için pek öyle değil.

Aynı gün bir gazetenin verdiği hafta sonu dergisinde ilginç bir haber yer alır. Yer: Antalya’nın beş yıldızlı bir tatil köyünün havuz başı. İriyarı, göbekli bir adam, elinde gazetesi, okumakla meşgul. Bir an gazeteden başını kaldırıp, havuzdaki eşine seslenir. Aralarında şöyle bir konuşma geçer:

-Hanım, bak gördün mü, bir fırsatı kaçırdık.

-Ne oldu ki?

-Hani şu tablolarına bakıp da almadığımız adam var ya!

-Eee

-O ölmüş, nasıl da değerlenmiştir şimdi o tablolar!

O gün gazeteler Türk resminin büyük ustası Nuri İyem’i kaybettiğimizi yazar.

Hem ah hem de vah!.. Tam bir kara mizah!..

ZİHİN VE SAĞLIK

Bütüncül tıp anlayışına göre insanın ruhsal durumuyla bedeni çok yakın bir ilişki içinde. bunun en çarpıcı kanıtlarından biri ise plasebo etkisi. Plasebo, tedavisi amaçlanan hastalığa etkili olabilecek hiçbir etkin yapı içermeyen ve hastaya ilaç olarak verilen bir madde. Plasebo etkisi ise hastanın etkinliği olmayan bu maddeden yararlanıp kendisini daha iyi hissetmesi veya tamamen iyileşmesi durumudur. Sahte fiziksel müdahaleler de bu gruba girer. İyileşmeyi sağlayan şey, tedavi gördüğüne inanan kişinin, zihin gücüdür.

Doç. Dr. Şafak Nakajima

Bütüncül tıp anlayışına göre insanın ruhsal durumuyla bedeni çok yakın bir ilişki içinde

Bu ilişkiyi açıklamaya iki küçük deneyle başlamak gerekiyor. Bir süre için gözlerinizi kapatın ve yaşamınızda size çok büyük utanç veren bir anınızı düşünün. Bu, itiraf etmeseniz de hep bir yerlerde saklanan, ara sıra başını kaldıran bir yılan gibi zihninizi meşgul etmiş bir olay olsun. İyice yoğunlaşın o olaya. Kendinizi yeniden o ana taşıyın. O anı yaşayın tüm canlılığıyla.

Neler hissettiniz? Eğer benim beklediğim yoğunlukta bir anıysa bu, yüzünüz kızarmış, belki elleriniz bile terlemiştir.

Şimdi kendinizi buzdolabınızın kapısı önünde canlandırın. Dolabı açıp içinden büyük, sulu bir limon çıkarın. Bu limonu bir bıçakla kesin ve yarım limona ön dişlerinizi geçirin. Ağzınızın içine yoğun bir kamaşmayla dolan limon suyunun ekşiliğini iyice duyumsayın. Ben bunları anlatırken bile ağzımın sulandığını hissediyorum.

Aslında şu an gerçek bile olmayan durumları içeren bu iki deney, zihnimizin bedenimizde nasıl fiziksel değişimler oluşturduğunu bize göstermeye yeter.

Bazen zihnin durumu ölüm zamanını bile etkileyebilir. Bazı insanların anne veya babalarının öldükleri yaşta kendilerinin de öleceklerine inandıklarını

Plasebo etkisinin oluşması için gerekli çok önemli iki unsur var. Hasta, gerek yonteme ve gerekse doktoruna güvenmelidir. Hekime ve yonteme güven, başarı şansını çok büyük ölçüde etkiler. Bu ayaklardan birisi kırılırsa sistem çöker.

ve gerçekten de o yaş civarında hastalanıp öldüklerini biliriz. Buna "yıldönümü ölümleri" adını veriyor araştırmacılar. Zihinsel yapının ölüm zamanına etkisinin en ilginç örneklerinden birisi, Amerikan Bağımsızlık Bildirgesi'nde imzası bulunan A.B.D.'nin üç başkanının da bildirgenin imza tarihi olan 4 Temmuz'da ölmesidir. Bu başkanlardan en ünlüsü olan Thomas Jefferson uzun süre hasta yatmış ve bildirgenin ellinci yıldönümü olan 1826 yılında, doktoruna o günün 4 Temmuz olup olmadığını sorduktan ve evet yanıtını aldıktan hemen sonra ölmüştür.

Üstelik zihinsel tepkilerin yarattığı fiziksel sonuçlar bazen bireysel değil, toplumsal hale de gelebilir. Bizde bu konuyla ilgili bilimsel bir veriye rastlamadığımdan, Çin asıllı Amerikalılarla yapılmış bir araştırmayı örnek ola-

Plasebo, tedavisi amaçlanan hastalığa etkili olabilecek hiçbir etkin yapı içermeyen ve hastaya ilaç olarak verilen bir maddedir. Plasebo etkisi ise hastanın etkinliği olmayan bu maddeden yararlanıp kendisini daha iyi hissetmesi veya tamamen iyileşmesi durumudur.

rak vereceğim. Çinliler, göç ettikleri yerlerde geleneklerini koruyabildikleri kapalı sosyal yapılanmalar kurarlar. Çin mahallelerine gittiğinizde, o toprakların İngiltere veya Amerika olduğunu çok zor fark edersiniz. Çinlilerin çok önem verdikleri geleneksel bir bayram olan Ay hasadı festivalinin düzenlenmesinde yaşlı kadınların çok önemli rolleri ve sorumlulukları vardır. Çinlilerin yoğun bir nüfusa sahip olduğu Kaliforniya'da, üniversite tarafından yapılan bir araştırmada Çinli kadınların 24 yıllık bir zaman dilimi içinde ölüm tarihleri incelenmiştir. Araştırma, yaşlı kadın ölümlerinin festivalden bir hafta önce %35,1 oranda düştüğünü ve festivalden hemen sonra ise %35 arttığını göstermiştir. Bu sonuçlara göre, kadınlar üstlerine düşeni yapmadan sahneden

çekilmiyor, festivali kotarmadan ölmüyorlar. Biz kadınlar ne fedakâr yaratıklarız değil mi, ölürlen bile!

Plasebo etkisi bu bağlamda mı değerlendirilmeli?

Bu sorunun cevabını vermeden önce plaseboyu tanımlamak gerekiyor. Plasebo, tedavisi amaçlanan hastalığa etkili olabilecek hiçbir etkin yapı içermeyen ve hastaya ilaç olarak verilen bir maddedir. Plasebo etkisi ise hastanın etkinliği olmayan bu maddeden yararlanıp kendisini daha iyi hissetmesi veya tamamen iyileşmesi durumudur. Sahte fiziksel müdahaleler de bu gruba girer. İyileşmeyi sağlayan şey, tedavi gördüğüne inanan kişinin, zihin gücüdür.

Plasebonun tıbbı girişinin tarihçesi

Plasebonun tıbbi girişinin tarihçesi ilginç bir rastlantıya dayanıyor. 2. Dünya Savaşı sırasında, yaralan askerleri tedavi eden Amerikalı anestezi uzmanı Dr. Henry Beecher'a cerrahi müdahale gerektiren feci şekilde yaralanmış bir asker getirilir, ancak elinde onu uyuşturacak morfin yoktur. O çaresizlik ortamında, hastaya bir ampul tuzlu su iğnesi yapılır ve Beecher'ın tıbbi bakışını değiştirecek bir gelişme olur. Gerçekten bihaber hasta, morfin yapılmışçasına gevşemiştir ve ameliyat rahatlıkla gerçekleştirilir.

de ilginçtir. 2. Dünya Savaşı'nın bitimine yakın günlerde, Alman işgaline karşı savaşıyan müttefik askerleri tedavi eden Amerikalı anestezi uzmanı Dr. Henry Beecher'ın başı bir gün fena sıklığıdır. Önünde cerrahi müdahale gerektiren feci şekilde yaralanmış bir asker vardır ve elinde onu uyuşturacak morfin yoktur. Hasta uyuşturulmadan ameliyata alınırsa ölümcül bir ağrı şoku yaşayabilir ve hayatını kaybedebilir. O çaresizlik ortamında, bir hemşire hastaya küçük bir ampul tuzlu su iğnesi yapar ve Beecher'ın tıbbi bakışını yaşamı boyunca değiştirecek bir gelişme olur. Gerçekten bihaber hasta morfin yapılmışçasına gevşemiştir ve ameliyat rahatlıkla gerçekleştirilir. Savaş bitene kadar bu ufak hileden sıkça yararlanan Beecher, savaş bitiminde A.B.D.'ye döner dönmez Harvard'da etrafına topladığı bir grup hekimle deneyimlerini paylaşır. Başka hekimler de farklı hastalıklarda benzer çalışmalar yapar, etkisi olmayacak madde ve uygulamalardan tedavi edi-

ci sonuçlar alırlar. Artık plasebo, anlam verilemeyen ama etkisi de inkâr edilemeyen gizemli bir büyü gibi tıp dergi ve kitaplarında boy göstermeye başlar. Bugün ağrı, depresyon, bazı kalp rahatsızlıkları, mide ülserleri gibi hastalıklarda plasebonun, hastaların %50-60'ında işe yaradığını bildiriyor araştırmacılar.

Plasebo yeni tedavilerin etkinliğini saptamada da kullanılıyor

Bir tedavi yönteminin etkin olup olmadığı ancak, etkisi olduğu düşünülen maddenin, aynı biçimde hazırlanıp sunulan ve etkisi olmadığı bilinen bir maddeyle karşılaştırılması yoluyla anlaşılabilir. Örneğin bir grup hastaya yeni bulunan bir ağrı kesicinin tabletleri verilirken, bir başka grup hastaya, aynı büyüklük, renk ve kokuda ama içinde ağrı kesici madde olmayan tabletler verilir. Eğer ağrı kesici etki, gerçekten de içinde ilaç bulunan tabletlerle ortaya çıkar, diğer gruptaki

hastaların ağrısı devam ederse, ilacın etkili olduğundan söz edilebilir. Etkinin her iki grupta da ortaya çıkması halinde, etkinin plasebo yanıt olduğu düşünülür.

Bu konuyu kapatmadan önce benim plasebo etki ile ilgili çok ilginç bulduğum ve kitaplara geçmiş bir vakanın öyküsüne değinmek isterim. 1957 yılında bir erkek hasta, Mr. Wright, lenf bezi kanseri nedeniyle ölmek üzeredir. Genel durumunun çok kötü olması nedeniyle bu hastaya radyoterapi veya kemoterapi yapılamaz.

Hasta, yatağında ölümü beklerken bir gün, Krebiozen adlı yeni ve çok etkin bir kanser ilacının bulunduğunu ve bu ilacın, kendisinin yatmakta olduğu hastanede denenmeye başlandığını duyar. İlacı kendisine de uygulaması için doktoruna yalvarır. Hastanın kaybedecek bir şeyi olmadığını düşünen Dr. West, kabul eder. İlk dozu verdiği Cuma günü, hastanın daha da kötüleştiğini görünce, yaptığının çok muhtemelen ilk ve son doz olduğunu ve hastasını sağ olarak bir daha göremeyeceğini düşünerek hafta sonu tatili için hastaneden ayrılır. Pazartesi günü Dr. West için tam bir sürpriz olur. Hasta yataktan kalkmış, hemşirelerle neşe içinde sohbet etmektedir. Birkaç gün içinde tümör kitleleri sobanın üzerine konmuş kartopları gibi erimeye başlar. On gün sonra da tamamen iyileşince, hastaneden taburcu edilir.

İki ay sonra bir gazete, Krebiozen'in hastaların büyük çoğunluğunda etkili

olmadığını yazar. Bunu duyan hasta, tümörleri büyümüş ve berbat bir durumda hastaneye geri döner. Fakat Dr. West, bir deneyle şansını denemeye kararlıdır. Hastasına Krebiozen'in aslında çok etkili bir ilaç olduğunu, fakat kendisinde belirtilerin tekrar ortaya çıkmasının, ilacın eczanede batırlanmış olmasından kaynaklandığını söyler. Bu kez kendisine, gemiyle iki gün sonra şehre ulaşacak olan kargodan çıkacak yeni ürün çifte etkili Krebiozen yapılacaktır. Dr. West, hastasının o iki günü çok büyük bir beklenti ve coşkuyla geçirdiğini anlatır. Hastanın ikinci tur tedavisi ilkinden de süratle etki yapar. Taburcu olup giderken pırl pırlıdır sağlığı. Üstelik aslında Dr. West'in uyguladığı madde Krebiozen bile değil, saf sudur.

Heyhat, iki ay sonra Amerikan Tıp Birliği, yapılan araştırmalar sonucu Krebiozen'in tamamen etkisiz bir ilaç olduğunu anlaşıldığını bildirir. Şaşırmanız sanırım; birkaç gün içinde tümörler yerlerine, hastamız hastaneye döner ve yatışından iki gün sonra da ölür.

Burada plasebo etkisinin oluşması için gerekli çok önemli iki unsur var. Hasta, gerek yöneme ve gerekse Dr. West'e güvenmektedir. Hekime ve yöneme güven, başarı şansını çok büyük ölçüde etkiler. Bu ayaklardan birisi kırılırsa sistem çöker. Nitekim, Dr. West'ten daha yüksek bir otoritenin Krebiozen'i değersiz diye tanımlaması, tümörle oynanan oyunu bitirmiştir.

İNTERNET HİKAYELERİ

BU YÜKÜ NEDEN TAŞIYORUM?

Brenda yamaç tırmanışı yapmak isteyen genç bir kadındı. Bir gün cesaretini toplayarak bir grup tırmanışına katıldı. Tırmanacakları yere vardıklarında neredeyse duvar gibi dik, büyük ve kayalık bir yamaç çıktı karşısına. Tüm korkularına rağmen, Brenda azimliydi. Emniyet kemerini taktı, ipi yakaladı ve kayanın dik yüzüne tırmanmaya başladı. Bir süre tırmandıktan sonra, nefeslenebileceği bir oyuk buldu.. Orada asılı dururken, gruptan yukarıda ipi tutan kişi dalgınlığa düşerek ipi gevşetiverdi. Aniden boşalan ip, hızla Brenda'nın gözüne çarparak lensinin düşmesine neden oldu. Lens çok küçüktü ve bulunması neredeyse imkansızdı. Lens yamacın ortasında bir yerlerde kalmıştı ve Brenda artık bulanık görüyordu. Ümitsizlik içinde Brenda, lensini bulması için Allah'a dua edebilirdi yalnızca. Ve içten içe düşünüp dua etmeye başladı. "Allah'ım! Sen bu anda buradaki tüm dağları görürsün. Bu dağlar üzerindeki

her bir taşı ve yaprağı bildiğin gibi, benim lensimin yerini de biliyorsun. Onu bulmama yardım et." Patikalardan yürüyerek aşağı indiler. Aşağı indiklerinde, tırmanmak üzere oraya doğru gelen yeni bir grup gördüler. İçlerinden biri "Aranızda lens kaybeden var mı?" diye bağırdı. Brenda'nın sonradan öğrendiğine göre, lensi bir karınca taşıyordu ve karınca yürüdükçe yavaşça kayanın üzerinde hareket edip parlayan lens kızların dikkatini çekmişti. Eve döndüklerinde Brenda lensini nasıl bulduklarını babasına anlatacak ve bir karikatürcü olan babası da ağızyla lens taşıyan bir karınca resmi çizerek, karıncanın üzerindeki baloncuğa bunları yazacaktı: "Allah'ım! Bu nesneyi neden taşıdığımı bilemiyorum. Bunu yiyemem ve neredeyse taşıyamayacağım kadar ağır. Ama istediğin sadece bunu taşımamsa, senin için taşıyacağım..."

"BU YÜKÜ NIYE TASIYORUM"
demeyin.